

ZGUDUIREA ADVENTISMULUI

„Zguduirea trebuie să aibă loc în curând pentru a purifica biserica.” - Spiritual Gifts, Vol. 2, 284

Editorial

Când copiii lui Israel au fost strânși dintre egipteni, Domnul a zis: „În noaptea aceea, Eu, voi trece prin țara Egiptului, și voi lovi pe toți întâii născuți din țara Egiptului, de la oameni până la dobitoace; și voi face judecata împotriva tuturor zeilor Egiptului: Eu Domnul.(...) Să luați apoi un mănunchi de isop, să-l muiăți în sângele din strachină, și să ungeți pragul de sus și cei doi stâlpi cu sângele din strachină. Nimeni din voi să nu iasă din casă până dimineața. Când va trece Domnul ca să lovească Egiptul, și va vedea sângele pe pragul de sus și pe cei doi stâlpi ai ușii, Domnul va trece pe lângă ușă, și nu va îngădui Nimicitorului să intre în casele voastre ca să vă lovească. Să păziți lucrul acesta ca o lege pentru voi și pentru copiii voștri în veac” (Exod 12, 12.22-24). Sângele așezat pe ușorii ușii simboliza sângele lui Hristos, singurul care îi va salva pe copiii evreilor de blestem. Oricare copil al evreilor, care a fost găsit într-o locuință egipteană, a fost nimicit.

Experiența aceasta a izraeliților a fost scrisă pentru învățătura aceluia care vor trăi în zilele de pe urmă. Înainte ca pedepsele ce nu mai pot fi reținute să vină asupra locuitorilor pământului, Domnul invită pe toți aceia care sunt cu adevărat israeliți să se pregătească pentru evenimentul acela. Părinților, El le dă avertismentul: „Aduceți-vă copiii în casele voastre; țineți-i departe de aceia care disprețuiesc poruncile lui Dumnezeu, care propagă și practică răul. Ieșiți cât mai repede cu putință din orașele mari. Înființați școli ale comunității. Dați copiilor voștri Cuvântul lui Dumnezeu ca bază a întregii lor educații.” Acesta este plin de învățături frumoase, și, dacă elevii fac din el studiul lor în școala primară de aici de jos, vor fi pregătiți pentru școala superioară de sus.

În acest timp, Cuvântul lui Dumnezeu ne vorbește astfel: „Nu vă înjugați la un jug nepotrivit cu cei necredincioși. Căci ce legătură este între neprihănire și fărădelege? Sau cum poate sta împreună lumina cu întunericul? Ce înțelegere poate fi între Hristos și Belial? Sau ce legătură are cel credincios cu cel necredincios? Cum se împacă Templul lui Dumnezeu cu idoli? Căci noi suntem Templul Dumnezeului celui viu, cum a zis Dumnezeu: «Eu voi locui și voi umbla în mijlocul lor; Eu voi fi Dumnezeul lor și ei vor fi poporul Meu». De aceea: «Ieșiți din mijlocul lor și depărtați-vă de ei, zice Domnul; nu vă atingeți de ce este necurat, și vă voi primi. Eu vă voi fi Tată, și voi îmi veți fi fii și fiice; zice Domnul cel Atotputernic.» (2 Corinteni 6, 14-18). Unde sunt copiii voștri? Îi educați voi spre a-și da seama și a scăpa de stricăciunile care sunt în lume prin poftă? Căutați voi să le salvați sufletele sau prin neglijența voastră contribuiți la nimicirea lor?

Mărturii, vol. 6

Familia ta are nevoie

Nu am putut dormi după ora 23. Am fost instruită de Dumnezeu într-o viziune de noapte. Am fost determinată să simt în profunzime. Cineva a stat în mijlocul nostru. Willie, soția sa May, și alți câțiva era prezenți. Au fost rostite cuvinte de o importanță profundă. Adresându-se lui W.C. White, vorbitorul a spus: „Este nevoie să dai atenție întregii lumini pe care Domnul a încuviințat să strălucească pe cărarea ta. Familia ta are nevoie de influența transformatoare a Duhului lui Dumnezeu. Prin casă nu circulă o atmosferă cerească. Vrajmașul este insistent cu ispitele sale, iar dacă membrii familiei ar privi la experiența lor zilnică, atunci când ar fi aduși față în față cu adevărul, ei ar

fi surprinși de ceea ce ar vedea. Ei ar observa că viețile lor de zi cu zi nu sunt după asemănarea cu divinul. Ei ar vedea în lumina adevărului, că experiența lor religioasă nu este o realitate vie, că ei trăiesc în mare măsură așa cum trăiesc cei necredincioși, nutrind în mare același spirit, făcând aceeași lucrare, bucurându-se de aceeași atmosferă. Religia ta trebuie fundamentată pe credință, o credință reală, profundă, din toată inima, desăvârșită de fapte. Ea nu trebuie să satisfacă sinele. Viața lui Hristos din această lume trebuie să fie modelul nostru. El nu a trăit pentru a se mulțumi pe Sine.”

Vorbitorul s-a adresat fiului meu, W.C. White ca unui lucrător împreună cu Dumnezeu. El i s-a adresat lui May ca uneia care poartă mari responsabilități. El a spus: „Voi trebuie să fiți statornici în credința dată sfinților odată pentru totdeauna. Veți descoperi că a umbla cu Isus este o viață foarte plăcută. Dar există pericolul să deveniți nepăsători, cu lipsuri în evlavie și devoțiune. Voi aveți noi responsabilități, iar acești copii prețioși sunt darul lui Dumnezeu. Studiați cu credință Biblia. Credința vine în urma auzirii, iar auzirea prin Cuvântul lui Dumnezeu. Trebuie să vă apropiați de Dumnezeu; ca părinți, umiliți-vă înaintea Lui, cereți cu sinceritate o inimă înțeleaptă pentru a cunoaște, a crede și a vă supune oricărui cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu. Credința nu s-a născut cu voi și nici nu purcede de la voi. Ea este darul lui Dumnezeu. Amândoi trebuie să țineți seama și să acționați în familia voastră ca învățători uniți, înțelepți, care acționează întotdeauna din principiu și niciodată din impuls.

Familia voastră este prea mare. Puneți în legătură cu familia voastră doar pe cei care acționează cu înțelepciune și judecată calmă. Nu este înțelept să asociezi pe cei care sunt doar copii în experiență. Pot aceste elemente, puse împreună, să aibă o influență înălțătoare unul asupra altuia? Dacă cineva este adus în familia voastră, trebuie să fie cineva care este un învățător adevărat și care își va face partea în modelarea și formarea caracterului. Copiii voștri sunt la o vârstă și au un așa temperament, încât au nevoie în special de timp liniștit pentru a citi Biblia, timp pentru a studia

„Este nevoie să dai atenție întregii lumini pe care Domnul a încuviințat să strălucească pe cărarea ta.”

Cuvântul. Există o înțelegere greșită cu privire la ce anume constituie adevărata educație. Copiii trebuie familiarizați cu micile îndatoriri ale vieții, cu partea lucrării pe care ei trebuie să fie pregătiți să o facă. Lucrarea lor trebuie să fie examinată. Ei ar trebui să fie învățați să o facă în mod deplin și bine. Acest mod de educație ar trebui să primească o atenție specială; nu poate fi deloc neglijată. Anul care urmează trebuie să prezinte o îmbunătățire față de cel care a trecut. Fiecare membru al familiei trebuie să simtă ca o urgență îmbunătățirea îngrijirii, formarea unor obiceiuri ordonate și îngrijirea hainelor. Îmbrăcămintea trebuie să fie curată și reparată cu dibăcie. Fiica voastră Ella a pierdut mult în clădirea caracterului în timpul anului 1896.”

Adresându-i-se lui Willie, vorbitorul a spus: „Tu ai avut o mare lumină. Din lumina pe care Domnul a fost binevoitor să o dea, știi că lumina nu trebuie să fie ignorată sau ascunsă sub obroc. Toți cei care primesc lumina trebuie să strălucească ca lumini în lumea noastră. De la capul familiei până la cel mai mic membru, Dumnezeu v-a luat într-o relație de legământ cu El. Îngerii Săi privesc să vadă cum pot să slujească în familia voastră, cum pot să lucreze cu copiii voștri, astfel încât ei să reprezinte asemănarea în caracter cu Hristos, conformându-se chipului divin. Există multă agitație și zăvăl, zgomot și confuzie, dezordine, neglijență și uitarea lui Dumnezeu în datoriile zilnice. Când pierzi realitatea, familia ta este în pericol de a ține o formă de evlavie în mărturisirea de credință. Fii atent, veghează și roagă-te, altfel vei prinde umbra și vei pierde lucrul esențial. O credință moartă, rece, este fără valoare. Ești avertizat despre pericolul în care te afli, fii în gardă împotriva ispitei prin rugăciune și veghere. Permite unei credințe vii să alerge ca și firele de aur în experiența zilnică în efectuarea micilor îndatoriri. Atunci, toată munca zilnică va fi de un asemenea caracter, încât să promoveze creșterea creștină, principiile vitale ale credinței, încrederea, iar dragostea pentru Isus va penetra detaliile fiecărui minut ale vieții de zi cu zi. «Orice veți face, faceți totul pentru slava lui Dumnezeu.» Va avea loc o privire înspre Isus; dragostea pentru El va fi un motiv continuu, oferind forță vitală oricărui lucru care este întreprins. Neprihănirea va fi căutată din răspuțeri, o speranță care nu va face rușine. Nu este nevoie de descurajare. Isus vă iubește pe toți. El nu a uitat și nu va uita niciodată renunțarea la sine, sacrificiul de sine și consacrarea față de lucrare.”

Vorbitorul a vorbit despre fetițe, Ella și Mabel: „Trebuie să aibă loc o căutare serioasă a harului lui Dumnezeu. Experiența și educația vieții timpurii a copilului devine neclară, ștearsă. Există prea puține gânduri îndreptate spre Hristos. Domnul nu a permis ca responsabilitățile să crească în familia voastră pentru a subestima familia, ci pentru a o lega cu legături ferme. Aceste micuțe vor avea nevoie de o influență care să nu le îndepărteze de Hristos, ci să le aducă în credință, mai aproape de Hristos. Trebuie să aveți un sens profund, clar a ceea ce anume constituie în practică adevărata religie. În efectuarea îndatoririlor casnice sunt formate obiceiuri neglijente, nepăsătoare. Lucrul în casă trebuie făcut, pe cât posibil, cu cât mai puțin zgomot și cu cât mai puțină confuzie. Studiul cărților nu trebuie să fie prioritate, neglijând îndatoririle casnice și disconfortul familiei. Totul trebuie făcut decent și în ordine. Aceasta este cea mai valoroasă educație pe care tinerii o pot obține. Obiceiul dezordinii, care este acum permis, dacă nu va fi corectat, va fi purtat în fiecare fază a vieții, iar aceasta va fi lipsită de utilitate, lipsită de adevărata lucrare misionară. Cu cât sunt mai puțini membri în familie, cu atât trebuie efectuată o lucrare mai mică.” El a vorbit către Ella și Mabel: „Amândouă sunteți înzestrate cu un dar special de la Domnul. Amândouă ați avut ocazii prețioase de a învăța cum să folosiți abilitățile voastre în cel mai bun mod posibil. Mama voastră are nevoie de ajutorul vostru. Fiica cea mai mare trebuie să pună studiul pe locul al doilea. Ea are nevoie de un tip de educație pe care din nefericire o

neglijeează. Fii credincioasă îndatoririlor casei. Ascultă sfaturile și instrucțiunile mamei tale. Respectă cuvintele ei, supune-te cererilor ei, pentru că aceasta este o parte a educației tale, care te va face potrivită să devii o membră a familiei de sus. Ella, Dumnezeu are pentru tine o lucrare pe care nu ai apreciat-o. Învață-o pe sora ta mai mică prin precept și exemplu. Fii credincioasă în îndatoririle mici. Fii în casă un creștin real, viu. Lasă ca principiile creștine să conducă inima și să controleze purtarea. Tu îți poți lega inima de inima mamei tale. Fii atentă la orice sugestie pe care ea o face, dar nu fă din aceasta un lucru necesar pe care ea trebuie să îl facă spunându-ți ceea ce ar trebui să faci. Distinge aceasta singură.

Asigură-te că toate lucrurile din dormitorul tău sunt plăcute la vedere pentru îngerii cerești. Să ai toate lucrurile într-o asemenea ordine pentru ca atunci când îngerii lui Dumnezeu vor trece prin camera ta, ei să nu vadă nimic murdar sau dezordonat, nimic care să murdărească puritatea atmosferei. Instrucțiuni speciale au fost date taberei copiilor lui Israel, ca în corturile lor și în jurul taberei, totul să fie curat, ca nu cumva îngerul lui Dumnezeu să treacă prin tabără și să le vadă necurățiile. Să nu fie atent Domnul la aceste lucruri? El este, pentru că de fapt este declarat că la vederea necurățiilor lor El nu va putea merge cu armata lor în bătălie împotriva dușmanilor. În același fel, toate acțiunile tale sunt observate de Dumnezeu. Prima ta lucrare să fie observarea că totul în camera ta este pus în ordine, iar murdăria și praful sunt îndepărtate cu grijă. Nu lăsa ca nimic care pătează atmosfera să rămână în cameră, pentru că este o ofensă la adresa lui Dumnezeu. Îndepărtează acel lucru cât mai repede posibil. Bucătăria să fie agreabilă și curată. Cărțile trebuie să fie lăsate deoparte pentru timpul potrivit lor, iar studiul nu ar mai trebui să absoarbă mintea care poate fi îngrijită fără neglijarea obligațiilor casnice. Dumnezeu este nemulțumit de obiceiurile pe care tu le dezvolți, și care, dacă nu sunt corectate cu perseverență și hotărâre, te vor birui pentru acum și pentru veșnicie. Formează-ți obiceiuri corecte, chiar și în îmbrăcăminte; fă ca înfățișarea ta să fie frumoasă și atractivă, pentru că îngerii din ceruri observă aceste lucruri. Obiceiurile tale în toate lucrurile, în îmbrăcăminte, în muncă și studiu, pot fi corecte, vrednice de laudă, astfel încât să te faci un ajutor și o alinare pentru mama ta, care are o mare și constantă responsabilitate în îngrijirea celor doi copii mici.

Ce binecuvântare poți fi pentru mama ta, ajutând-o ca cineva implicat în treburile familiare și ajutându-te pe tine în formarea unor obiceiuri corecte. Atunci tu nu vei fi pentru ea ca o sursă constantă de anxietate și descurajare. Ești suficient de mare pentru a învăța singură din Cuvântul lui Dumnezeu lecțiile datoriei tale. Veghează împotriva dispoziției de a nu face lucrarea care ar trebui făcută la timpul potrivit și în maniera corectă. Este ușor pentru tine să îți formezi obiceiuri neglijente, eșuând să faci lucrurile care trebuie făcute la timpul potrivit. Lenevia și neglijența vor mărturisii împotriva ta și dacă aceste greșeli nu sunt ignorate vor întipări în caracter obiceiurile dăinuitoare ale dezordinii și neglijenței, care sunt biruite foarte greu. Puțini sunt conștienți de puterea de control a obiceiului. Dar ea poate fi făcută o putere spre bine, în loc de o putere spre rău. Poți umple locul tău în familie ca o creștină serioasă, plină de grijă, practică, lucrând pentru Isus, efectuând micile obligații care uneori sunt dezagreabile, dar care trebuie făcute și nu amânate. Aceste două fete, Ella și Mabel, sunt slujitorii Domnului în casă pentru a-și face îndatoririle cu seriozitatea și fidelitate. Voi puteți fi lumini pentru alții, dar dezvoltarea prezentă a caracterului vostru este nepăcută lui Dumnezeu. Domnul v-a oferit daruri diferite; acestea trebuie cultivate cu grijă pentru a desăvârși ordinea și deplinătatea familiei. Voi sunteți misionare efectuând obligațiile zilnice cu promptitudine, în mod curat și cu credincioșie. Voi depuneți mărturie pentru Hristos. Voi arătați că religia lui Hristos în principiu și practică nu vă face neglijente, nepoliticoase sau lipsite de respect față de părinții voștri, ascultând doar puțin sfatul și îndrumarea lor. Religia biblică, practică, vă va face bune, serioase și credincioase. Nu veți neglija lucrurile mărunte care trebuie făcute pentru a oferi o înfățișare plăcută și sănătoasă chiar și în bucătărie. «Cine este credincios în cele mai mici lucruri, este credincios și în cele mari.»

Manuscrisul 34, 1896 (27 noiembrie 1896)

Pentru ce ne-ai nenorocit?

Păcatul și pedeapsa lui Acan

Dumnezeu își păzise în mod deosebit poporul de amestecul cu națiunile idolatre din jurul lor, pentru ca inimile să nu le fie amăgite de chipurile cioplite și capelele atrăgătoare, de templele și altarele care erau dispuse cu multă cheltuială și în modul cel mai ademenitor pentru a perverti simțurile și pentru ca Dumnezeu să fie înlocuit din mintea oamenilor.

Cetatea Ierihonului era consacrată idolatriei celei mai extravagante. Locuitorii ei erau foarte bogați; însă ei socoteau că toate bogățiile pe care li le dăduse Dumnezeu erau daruri venite din partea dumnezeilor lor. Aveau din plin aur și argint; însă, asemenea oamenilor dinainte de potop, erau stricați și hulitori și Îl insultaseră și provocaseră pe Dumnezeu cerurilor prin faptele lor nelegiuite. Judecățile lui Dumnezeu au fost stârnite împotriva Ierihonului. Aceasta era o fortăreață. Însă chiar Căpetenia Domnului oștirilor a venit din cer pentru a conduce armatele cerului într-un atac împotriva cetății. Îngeri ai lui Dumnezeu s-au prins de zidurile masive și le-au prăbușit la pământ. Dumnezeu hotărâse ca cetatea Ierihonului să fie blestemată și că toți trebuia să piară, în afară de Rahav și cei din casa ei. Aceștia trebuia să fie salvați din pricina atitudinii binevoitoare pe care o avusese Rahav față de trimișii Domnului. Cuvântul Domnului pentru popor a fost: „Feriți-vă numai de ceea ce va fi dat spre nimicire; căci dacă veți lua ceva din ceea ce va fi dat spre nimicire, veți face ca tabăra lui Israel să fie dată spre nimicire și o veți nenoroci.” „Atunci Iosua a jurat și a zis: «Blestemat să fie înaintea Domnului omul care se va scula să zidească cetatea aceasta a Ierihonului! Cu prețul întâiului născut îi va pune temelie și cu prețul celui mai tânăr fiu al lui îi va așeza porțile!»”

Dumnezeu a fost foarte strict în privința Ierihonului, pentru ca poporul să nu fie fermecat de lucrurile la care se închinaseră locuitorii lui, iar inimile lor să nu se întoarcă de la Dumnezeu. El și-a păzit poporul prin poruncile cele mai categorice; totuși, în ciuda poruncii solemne a lui Dumnezeu, rostite prin gura lui Iosua, Acan a îndrăznit s-o calce. Lăcomia l-a făcut să ia din comorile pe care Dumnezeu îi interzisese să le atingă, deoarece blestemul Lui se afla asupra lor. Și, din pricina păcatului acestui om, Israelul lui Dumnezeu a fost neputincios ca apa înaintea vrăjmașilor săi.

Iosua și bătrânii lui Israel se aflau în mare suferință. Ei s-au așezat înaintea chivotului lui Dumnezeu într-o umilință vrednică de plâns, pentru că Domnul era mânios pe poporul Său. Ei s-au rugat și au plâns înaintea lui Dumnezeu. Domnul i-a vorbit lui Iosua: „Scoală-te! Pentru ce stai culcat astfel pe fața ta? Israel a păcătuit; au călcat legământul Meu care li l-am poruncit, au luat din lucrurile date spre nimicire, le-au furat și au mințit și le-au ascuns printre lucrurile lor. De aceea fiii lui Israel nu pot să reziste vrăjmașilor lor, ci au devenit blestemați; Eu nu voi mai fi cu voi dacă nu nimiciți lucrurile blestemate din mijlocul vostru”.

Datoria de a mostra păcatul

Mi s-a arătat că Dumnezeu ilustrează aici cum privește El păcatul aflat printre cei care mărturisesc că sunt poporul Său, păzitor al poruncilor. Cei pe care i-a onorat într-un mod deosebit prin faptul că au fost martori ai unor extraordinare etalări ale puterii Sale, și care chiar și atunci se aventuraseră să nesocotească îndrumările Sale lămurite, vor constitui obiectul mâniei Lui. Dumnezeu dorește să-și învețe poporul că neascultarea și păcatul sunt peste măsură de jignitoare pentru El și că nu trebuie privite cu ușurătate. El ne arată că, atunci când cei din poporul Său sunt găsiți în păcat, ar trebui să ia de îndată măsuri hotărâte pentru a scoate din mijlocul lor acel păcat, pentru ca mânia Sa să nu fie îndreptată asupra tuturor. Dacă însă păcatele poporului sunt trecute cu vederea de către aceia aflați în poziții de răspundere, dezaprobarea Sa se va afla asupra lor, iar poporul lui Dumnezeu, ca întreg, va fi considerat răspunzător pentru acele păcate. Prin metodele folosite cu poporul Său din trecut, Domnul arată necesitatea curățirii de rele a bisericii. Un singur păcătos poate răspândi atât

întuneric, încât să alunge lumina lui Dumnezeu din întreaga adunare. Când poporul își dă seama că întunericul se așterne asupra lor și nu știu cauza, ar trebui să-L caute cu sinceritate pe Dumnezeu, cu multă umilință și văzându-și propria nevrednicie, până când relele care îl întristează pe Duhul lui Dumnezeu sunt descoperite și îndepărtate.

Prejudecățile care s-au ridicat împotriva noastră pentru că am mustrat nedreptățile a căror existență mi-a fost arătată de Dumnezeu și strigătul care s-a ridicat, condamându-ne că am fost aspri și severi, nu sunt corecte. Dumnezeu ne poruncește să vorbim, iar noi nu vom tăcea. Dacă nelegiuirile sunt evidente în mijlocul poporului Său și dacă servii lui Dumnezeu trec mai departe indiferenți față de acestea, ei îl susțin și îl îndreptățesc practic pe păcătos, fiind tot atât de vinovați, și vor primi tot atât de sigur neplăcerea lui Dumnezeu; căci vor fi făcuți răspunzători pentru păcatele celor vinovați. În viziune, mi-au fost arătate multe situații în care neplăcerea lui Dumnezeu a fost provocată de neglijența servilor Săi de a se ocupa de relele și păcatele care existau în mijlocul lor. Poporul a considerat că aceia care au scuzat aceste rele sunt foarte buni la suflet și cu o fire cuceritoare, pur și simplu pentru că au evitat să se achite de o clară datorie scripturistică. Sarcina nu era plăcută pentru simțămintele lor; prin urmare, s-au ferit de ea.

Spiritul de ură pe care l-au avut unii din pricina muștrării relor din poporul lui Dumnezeu a adus orbire și o amăgire înfricoșătoare asupra propriilor lor suflete, aducându-i în imposibilitatea de a putea discerne între bine și rău. Și-au stins propria percepție spirituală. Ei pot fi martori la nelegiuiri, dar fără să simtă cum a simțit Iosua și fără să se umilească pentru că simt primejdia în care se află sufletele.

Adevăratul popor al lui Dumnezeu, care are pe inimă spiritul lucrării Domnului și mântuirea sufletelor, va privi întotdeauna păcatul în lumina caracterului său adevărat, păcătos. Ei vor fi întotdeauna pentru înfruntarea credincioasă și fără ocol a păcatelor care mănjesec atât de ușor poporul lui Dumnezeu. Vor simți cu cea mai mare profunzime nelegiuirile celor care mărturisesc că fac parte din poporul lui Dumnezeu, mai ales către închiderea lucrării pentru biserică, în timpul de sigilare a celor o sută patruzeci și patru de mii care urmează să stea fără vină înaintea tronului lui Dumnezeu. Acest lucru este pus în evidență cu putere de către profet prin ilustrația ultimei lucrări, reprezentate prin imaginea care îi înfățișa pe bărbații ce purtau fiecare în mână o unealtă de nimicire. Unul, aflat în mijlocul lor, era îmbrăcat într-o haină de in și purta la brâu o călimară. „Domnul i-a zis: «Treci prin mijlocul cetății, prin mijlocul Ierusalimului, și fă un semn pe fruntea oamenilor care suspină și gem din pricina tuturor urâciunilor care se înfăptuiesc acolo.»”

Cine sunt cei ce stau în sfatul lui Dumnezeu în acest timp? Să fie oare aceia care scuză efectiv relele din mijlocul poporului declarat al lui Dumnezeu și care cârtesc în inimile lor, dacă nu chiar pe față, împotriva celor ce muștră păcatul? Să fie oare aceia care iau poziție împotriva lor și simpatizează cu cei ce comit nelegiuirea? Cu siguranță, nu! Dacă nu se pocăiesc și nu părăsesc lucrarea lui Satana, aceea de a oprima pe cei ce au povara lucrării și de a sprijini mâinile ridicate ale păcătoșilor din Sion, ei nu vor primi niciodată semnul sigiliului aprobării lui Dumnezeu. Se vor prăbuși în distrugerea generală a celor răi, reprezentată de lucrarea celor cinci bărbați care poartă unelte de nimicire. Observați punctul acesta cu atenție: cei care primesc semnul curat al adevărului lucrat în ei prin puterea Duhului Sfânt, reprezentat printr-un însemn făcut de bărbatul îmbrăcat în haina de in, sunt cei „care suspină și gem din cauza tuturor urâciunilor care se înfăptuiesc” în biserică. Dragostea lor pentru puritate, pentru onoarea și slava lui Dumnezeu este atât de mare și au, în ce privește păcatul, o percepție așa de clară despre caracterul său peste măsură de păcătos, încât sunt reprezentați ca fiind în agonie, suspinând și plângând chiar. Citiți capitolul 9 din Ezechiel.

Însă nimicirea generală a celor care nu văd în același fel contrastul cel mare dintre păcat și neprihănire și nu simt același lucru cu cei care stau în sfatul lui Dumnezeu și primesc semnul este arătată în ordinul dat celor cinci oameni care poartă uneltele de nimicire: „Treceți după el în cetate și loviți; ochiul vostru să fie fără milă și să nu vă îndurerați! Ucideți pe bătrâni, pe tineri, pe fecioare, pe copii și pe femei; dar să nu vă atingeți de nici unul dintre cei care au semnul pe frunte. Începeți însă cu locașul Meu cel sfânt.”

În cazul păcatului lui Acan, Dumnezeu i-a spus lui Iosua: „Eu nu voi mai fi cu voi dacă nu nimiciti lucrurile blestemate din mijlocul vostru.” Cum se compară exemplul acesta cu calea urmată de aceia care nu vor să-și ridice glasul împotriva păcatului și nedreptății, dar a căror simpatie se îndreaptă întotdeauna înspre aceia care tulbură tabăra lui Israel cu păcatele lor? Dumnezeu i-a spus lui Iosua: „Nu vei putea să rezisti vrăjmașilor tăi până nu veți scoate lucrul blestemat din mijlocul vostru.” El a rostit pedeapsa care avea să urmeze călcării legământului Său.

Iosua a început atunci să caute cu stăruință pentru a-l afla pe cel vinovat. El a luat pe Israel după semințiile lui, apoi după familii și după aceea individual; și Acan a fost găsit vinovat. Însă ca problema să fie clară pentru întregul Israel, și anume că nu ar trebui să li se dea nici o ocazie de a murmura și de a spune că au fost făcuți să sufere cei nevinovați, Iosua a folosit o tactică. El știa că Acan era cel ce călcase porunca și că își ascunsese păcatul, întorcându-L pe Dumnezeu împotriva poporului Său. Iosua l-a convins cu mult tact pe Acan să-și mărturisească păcatul, pentru ca onoarea și dreptatea lui Dumnezeu să poată fi apărate înaintea lui Israel. „Și Iosua a zis lui Acan: «Fiul meu, te rog, dă slavă Domnului, Dumnezeului lui Israel, mărturisește și spune-mi ce-ai făcut, nu-mi ascunde nimic».”

„Acan a răspuns lui Iosua și a zis: «Este adevărat că am păcătuit împotriva Domnului, Dumnezeului lui Israel, și iată ce am făcut: am văzut în pradă o manta frumoasă de Șinear, două sute de sicli de argint și o bară de argint și o bară de aur în greutate de cincizeci de sicli; le-am poftit și le-am luat; iată, sunt ascunse în pământ, în mijlocul cortului meu, iar argintul este sub ele». Iosua a trimis soli, care au alergat la cort; și iată, lucrurile erau ascunse în cortul lui Acan și argintul era sub ele. Le-au luat din mijlocul cortului, le-au adus lui Iosua și tuturor fiilor lui Israel și le-au pus înaintea Domnului. Iosua și tot Israelul împreună cu el au luat pe Acan, fiul lui Zerah, argintul, mantaua, bara de aur, pe fiii și fiicele lui Acan, boii lui, măgarii, oile, cortul lui și tot ce era al lui; și i-au suit în valea Acor. Iosua a zis: «Pentru ce ne-ai nenorocit? Și pe tine te va nenoroci Domnul azi». Și tot Israelul i-a ucis cu pietre și i-au dat foc după ce i-au ucis cu pietre.”

Domnul i-a spus lui Iosua că Acan nu numai că luase lucrurile pe care El interzisese categoric să și le însușească pentru a nu fi blestemați, dar furase, ba încă și ascunsese. Domnul a poruncit ca Ierihonul și toate prăzile luate din el să fie arse, cu excepția aurului și argintului, care urmau să fie păstrate pentru vistieria Domnului. Biruința cuceririi Ierihonului nu a fost obținută prin război sau prin punerea în pericol a poporului. Căpetenia oștirii Domnului condusesse armatele cerului. Bătălia a fost a Domnului; El a fost Acela care a dus lupta. Copiii lui Israel n-au lovit nici măcar o singură dată. Victoria și slava erau ale Domnului și de asemenea prăzile. El a dispus să fie ars totul, în afară de aur și argint, pe care le păstrase pentru vistieria Sa. Acan a înțeles bine dispozițiile date și faptul că bogățiile de aur și argint pe care le poftise erau ale Domnului. El a furat din vistieria lui Dumnezeu pentru propriul lui folos.

Mărturisiri făcute prea târziu

Când va veni în cele din urmă o criză, căci este sigur că așa va fi, și Dumnezeu va vorbi pentru poporul Său, cei care au păcătuit, cei care au fost un nor de întuneric și au stat direct în calea lui Dumnezeu, care lucra pentru poporul Său, s-ar putea să se alarmeze văzând cât de mult timp au continuat să cârtească și să pună piedici cauzei; și, asemenea lui Acan, îngrozindu-se, s-ar putea să recunoască faptul că au păcătuit. Însă mărturisirile lor sunt tardive și nu sunt din cele care le pot aduce vreun folos, chiar dacă acestea pot veni în favoarea cauzei lui Dumnezeu. Astfel de oameni nu fac mărturisiri pentru că au înțeles adevărata lor stare și își dau seama cât de neplăcută a fost calea lor înaintea lui Dumnezeu. Dumnezeu ar putea să-i pună pe cei din această categorie la o nouă încercare și să-i lase să arate că nu sunt nicidecum mai bine pregătiți să nu se lase influențați de răzvrătire și păcat, în comparație cu timpul anterior mărturisirii. Ei au înclinația de a fi întotdeauna de partea răului. Iar când aceia care vor să fie de partea Domnului sunt chemați să ia în mod hotărât atitudine pentru apărarea a ceea ce este drept, ei își vor arăta adevărata poziție. Aceia care s-au aflat aproape toată viața lor sub stăpânirea unui spirit tot atât de străin de Spiritul lui Dumnezeu ca și

acela care l-a controlat pe Acan vor fi total pasivi când vine timpul ca toți să treacă hotărât la acțiune. Ei nu vor pretinde că se află de o parte sau de alta. Puterea lui Satana i-a stăpânit atât de mult timp, încât par orbiți și nu au dispoziția de a sta în apărarea dreptății. Dacă nu iau o poziție hotărâtă de partea răului, aceasta nu este din cauză că au o înțelegere clară a ceea ce este drept, ci pentru că nu îndrăznesc.

Cu Dumnezeu nu se poate glumi. Numai în timp de conflict se vor arăta adevăratele însemne de pe drapelul care flutură în vânt. Atunci este nevoie ca stegarii să fie neclintiți și să facă publică adevărata lor poziție. Atunci este testată destoinicia fiecărui soldat adevărat care se află în slujba binelui. Cei ce stau deoparte nu pot purta niciodată laurii victoriei. Cei ce sunt sinceri și loiali nu vor ascunde acest fapt, ci se vor angaja trup și suflet în lucrare și vor risca în bătălie tot ceea ce au, indiferent care ar fi rezultatul luptei. Dumnezeu este un Dumnezeu care urăște păcatul. Și pe aceia care îl încurajează pe păcătos, spunând „Ești în regulă”, Dumnezeu îl va blestema.

Mărturisirea la timp a păcatelor, pentru a despovăra poporul lui Dumnezeu, va fi acceptată de El. Însă există printre noi și unii care, asemenea lui Acan, vor face mărturisiri prea târziu pentru a se mai putea salva. Dumnezeu i-ar putea proba, trecându-i printr-o altă încercare, doar pentru a arăta poporului că aceștia nu vor rezista nici unui test, nici unei probe venite de la Dumnezeu. Ei nu sunt în armonie cu dreptatea. Resping mărturia care vine fără ocolișuri, atingând inima, și s-ar bucura să-i vadă reduși la tăcere pe toți cei ce fac muștrări.

Mărturii, vol. 3

Un apel către biserică

La 2 octombrie 1868, mi s-a arătat starea poporului care mărturisește a fi al lui Dumnezeu. Mulți dintre ei erau în mare întuneric, totuși, păreau a fi nesimțitori față de adevărata lor stare. Sensibilitățile unui mare număr de credincioși păreau a fi amorțite cu privire la lucrurile spirituale și veșnice, în timp ce mintea lor părea să fie trează față de interesele lor lumești. Mulți îndrăgeau idoli în inima lor și practicau păcatul care i-a despărțit de Dumnezeu și i-a făcut să fie trupuri ale întunericului. Am văzut doar câțiva care stăteau în lumină, care aveau discernământ și spiritualitate, ca să descopere aceste pietre de poticnire și să le îndepărteze din cale. Chiar bărbați care stau în posturi de răspundere, în inima lucrării sunt adormiți. Satana i-a paralizat, pentru ca planurile și înșelăciunile lui să nu poată fi întrezărite, în timp ce el este activ spre a prinde în cursă, a înșela și a nimici.

Unii dintre cei care ocupă postul de străjeri spre a avertiza poporul de pericol, au renunțat la veghere și înclină spre comoditate. Ei sunt santinele necredincioase. Aceștia rămân inactivi, în timp ce vrăjmașul cel viclean intră în fortăreață și lucrează cu succes în domeniul lor spre a dărâma ceea ce Dumnezeu a poruncit să fie clădit. Ei văd că Satana îi înșeală pe cei fără experiență, și nebănuitori; totuși, iau ușor totul, ca și când n-ar avea nici un interes special, ca și când lucrurile acestea nu i-ar privi pe ei. Ei nu sesizează nici un pericol special; nu văd nici un motiv să sune alarma. Lor li se pare că totul merge bine, și nu văd nici o necesitate să înalțe sunetele credincioasei trompete de avertizare, pe care le aud aduse de mărturiile cele lămurite spre a arăta poporului călcările lui de lege și lui Israel păcatele lui. Muștrările și avertizările acestea tulbură liniștea acestor santinele adormite și iubitoare de tihnă, și lor nu le place. În inimă, dacă nu în cuvinte, ei spun: „De acesta nu este nevoie. Acesta-i prea sever, prea dur. Oamenii aceștia sunt tulburați și excitați fără să fie nevoie și par să nu fie dispuși să ne dea odihnă sau pace. «Destul! căci toată adunarea, toți sunt sfinți»”

(Numeri 16, 3). Ei nu mai sunt dispuși, ca noi să mai avem confort, pace sau fericire. Numai o muncă activă, trudă și vigilență neîncetată vor mulțumi pe acești străjeri neraționali, greu de a-i face potriviți. De ce nu proorocesc lucruri liniștitoare, și să strige: „Pace, pace? Atunci totul ar merge liniștit.”

Acestea sunt adevăratele simțăminte ale multora din poporul nostru. Și Satana tresaltă de bucurie față de succesul lui de a stăpâni mintea celor care mărturisesc a fi creștini. El i-a înșelat, le-a amortit sensibilitățile și a înfipt steagul lui chiar în mijlocul lor, și ei sunt atât de înșelați, încât nu știu că este chiar el. Oamenii n-au înălțat chipuri cioplite, totuși, păcatul lor nu este mai mic înaintea lui Dumnezeu. Ei se închină lui Mamona. Lor le plac câștigurile lumești. Unii vor să facă orice sacrificiu pentru a-și ajunge scopul.

Poporul care pretinde a fi al lui Dumnezeu este un popor egoist și purtător de grija eului. Credincioșii iubesc lucrurile din această lume și iau parte la lucrările întunericului. Au plăcere de nedreptate. N-au iubire față de Dumnezeu, nici iubire față de semenii lor. Sunt idolatri și stau mai rău, mult mai rău în fața lui Dumnezeu decât păgânii, închinători la chipuri cioplite, care nu cunosc o cale mai bună.

Urmașilor lui Hristos li se cere să iasă din lume, și să se separe, să nu se atingă de ceea ce este necurat, și ei au făgăduința de a fi fii și fiice ale Celui Prea Înalt, membri ai familiei regale. Dar dacă nu se conformează condițiilor, ei nu vor putea să aibă parte de împlinirea făgăduinței. O mărturisire de credință a creștinismului nu este nimic înaintea lui Dumnezeu; ci ascultarea adevărată, smerită și binevoitoare de cerințele Lui îi identifică pe copiii Lui adoptivi, primitori ai harului Său și părtași ai mării Lui mântuiri. Aceștia vor fi deosebiți, un spectacol pentru lume, pentru îngeri și pentru oameni. Caracterul lor deosebit și sfânt va fi vizibil și îi va deosebi în mod distinct de lume și de pasiunile și poftele ei.

Am văzut că numai puțini dintre noi corespund acestei descrieri. Iubirea lor față de Dumnezeu este în vorbe, nu în faptă și adevăr. Cursul acțiunii lor, lucrările lor, mărturisesc că ei nu sunt fii ai luminii, ci ai întunericului. Lucrările lor n-au fost făcute în Dumnezeu, ci în egoism și nedreptate. Inimile lor sunt străine față de harul înnoitor al lui Dumnezeu. Ei n-au experimentat puterea transformatoare, care-i face să umble întocmai cum a umblat Hristos. Cei care sunt mlădițe vii în Vița cerească se vor împărtăși de seva și hrana Viței. Ei nu vor fi mlădițe veștejite și fără rod, ci vor prezenta viață și vigoare, vor înflori și vor aduce rod spre slava lui Dumnezeu. Vor fi atenți să se despartă de orice nelegiuire și să desăvârșească sfințenia în temere de Dumnezeu.

Ca și vechiul Israel, biserica L-a dezonorat pe Dumnezeul ei, prin îndepărtare de la lumină, neglijându-și însărcinările și abuzând de înaltul ei privilegiu de a fi deosebită și curată în caracter. Membrii ei și-au călcat legământul de a trăi pentru Dumnezeu și numai pentru El. Ei s-au unit cu cei egoiști și iubitori de lume. Mândria, iubirea de plăceri, și păcatul au fost îndrăgite și Hristos S-a îndepărtat, iar Duhul Său a fost stins în biserică. Satana lucrează alături de cei care mărturisesc a fi creștini și, totuși, sunt atât de lipsiți de discernământ spiritual, încât ei nu-l descoperă. Ei nu simt povara lucrării. Adevărurile solemne pe care mărturisesc a le crede, nu sunt o realitate pentru ei. Ei n-au credință veritabilă. Bărbați și femei vor da pe față toată credința pe care o au în realitate. După roadele lor îi veți cunoaște. Nu mărturisirea lor de credință, ci roadele aduse de ei arată caracterul pomului. Mulți au doar o formă de evlavie, numele lor se află în registrul comunității, dar în cer au un raport pătat. Îngerul raportor a înregistrat cu credincioșie faptele lor. Fiecare faptă egoistă, fiecare cuvânt urât, fiecare datorie neîmplinită și fiecare păcat ascuns, împreună cu orice prefăcătorie abilă, este înregistrat în cartea de aducere-aminte, ținută de îngerul raportor.

Foarte mulți dintre cei care mărturisesc a fi slujbași ai lui Hristos nu sunt ai Lui. Ei își înșală sufletele spre propria lor nimicire. În timp ce mărturisesc a fi slujitori ai lui Hristos, nu trăiesc în ascultare de voința Sa. „Nu știți că, dacă vă dați robi cuiva, ca să-l ascultați, sunteți robii aceluia de care ascultați, fie că este vorba de păcat, care duce la moarte, fie că este vorba de ascultare, care duce la neprihănire?” (Romani 6, 16). Mulți dintre cei care mărturisesc a fi slujitori ai lui Hristos ascultă de alt stăpân, lucrând zilnic împotriva Stăpânului pe care mărturisesc că Îl slujesc. „Nimeni nu

poate sluji la doi stăpâni. Căci sau va urî pe unul și va iubi pe celălalt; sau va ținea la unul, și va nesocoti pe celălalt. Nu puteți sluji lui Dumnezeu și lui Mamona” (Matei 6, 24).

Interese pământești și egoiste angajează sufletul, mintea și puterea celor care mărturisesc a fi urmași ai lui Dumnezeu. În mod practic, ei sunt slujitori ai lui Mamona. Ei n-au experimentat răstignirea față de lume, cu atracțiile și poftetele ei. Doar puțini dintre cei mulți, care mărturisesc a fi urmași ai lui Hristos, pot să spună în cuvintele apostolului: „În ce mă privește, departe de mine să mă laud cu altceva decât cu crucea Domnului nostru Isus Hristos, prin care lumea este răstignită față de mine, și eu față de lume!” (Galateni 6, 14). „Am fost răstignit împreună cu Hristos, și trăiesc dar nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine. Și viața pe care o trăiesc acum în trup, o trăiesc în credința în Fiul lui Dumnezeu, care m-a iubit și S-a dat pe Sine Însuși pentru mine” (Galateni 2, 20). Dacă viața poporului lui Dumnezeu este caracterizată de ascultarea de bunăvoie și de iubire adevărată, lumina lor va lumina lumea cu o strălucire sfântă. Cuvintele adresate de Hristos ucenicilor Săi au fost destinate pentru toți cei care aveau să creadă în Numele Lui: „Voi sunteți sarea pământului. Dar dacă sarea își pierde gustul, prin ce își va căpăta iarăși puterea de a săra? Atunci nu mai este bună de nimic, decât să fie lepădată și călcată în picioare de oameni” (Matei 5, 13). O mărturisire a evlaviei, fără trăirea principiului, este tot atât de categoric fără nici o valoare precum este sarea fără proprietățile ei de gust. Un pretins creștin fără principii este o batjocură, o rușine pentru Hristos, o necinstire a Numelui Său. „Voi sunteți lumina lumii. O cetate așezată pe un munte nu poate să rămână ascunsă. Și oamenii n-aprind lumina ca s-o pună sub obroc, ci într-un sfeșnic, și luminează tuturor celor din casă. Tot așa să lumineze și lumina voastră înaintea oamenilor, ca ei să vadă faptele voastre bune, și să slăvească pe Tatăl vostru care este în ceruri” (Matei 5, 14-16).

Faptele bune ale poporului lui Dumnezeu au o influență mai puternică decât cuvintele. Prin viața lor virtuoasă și prin faptele lor neegoiste, cel care privește este făcut să dovedească și el aceeași neprihănire care a produs roade atât de bune. El este încântat de acea putere de la Dumnezeu, care schimbă ființele omenești egoiste după chipul divin, și Dumnezeu este onorat. Numele Lui este slăvit. Dar Domnul este dezonorat și cauza Lui defăimată de poporul Său, care se află în robia lumii. Ei sunt prieteni cu lumea și vrăjmași ai lui Dumnezeu. Singura lor nădejde de mântuire este să se despartă de lume și să-și păstreze separat caracterul lor ales și sfânt. O, pentru ce nu vrea poporul lui Dumnezeu să se conformeze condițiilor puse de El în Cuvântul Său? Dacă ar face aceasta, n-ar da greș în a-și da seama de excelențele binecuvântări date de Dumnezeu celor smeriți și ascultători.

Am fost uimită când am văzut întunericul teribil al multor membri din comunitățile noastre. Lipsa adevăratei evlavii era astfel, încât ei erau unelte ale întunericului și morții, în loc să fie lumina lumii. Mulți mărturiseau că-L iubesc pe Dumnezeu, dar prin fapte Îl tăgăduiau. Ei nu-L iubeau, nu-L slujeau și nici nu ascultau de El. Interesele lor egoiste aveau prioritate. La mulți părea să fie o alarmantă lipsă de principii. Erau stăpâniți de o influență neconsacrată și păreau să nu aibă nici o temelie în ei. Am întrebat ce înseamnă lucrurile acestea. De ce există o astfel de lipsă de spiritualitate, așa de puțini care aveau o experiență vie în lucrurile religioase? Am fost îndrumată la cuvintele profetului: „Fiul omului, oamenii acești își poartă idolii în inimă, și își pironesc privirile spre ceea ce i-a făcut să cadă în nelegiuire! Să Mă las Eu să fiu întrebat de ei? De aceea vorbește-le și spune-le: «Așa vorbește Domnul, Dumnezeu: Orice om din casa lui Israel, care își poartă idolii în inimă, și care își pironeste privirile spre ceea ce l-a făcut să cadă în nelegiuirea lui — dacă va veni să vorbească prorocului — Eu, Domnul, îi voi răspunde, în ciuda mulțimii idoloilor lui, ca să prind în chiar inima lor pe aceia din casa lui Israel, care s-au depărtat de Mine, din pricina tuturor idoloilor»” (Ezechiel 14, 3).

Poporul lui Dumnezeu mi-a fost arătat ca fiind într-o stare de alunecare. Ei n-au privirea numai spre slava lui Dumnezeu. Importantă este propria lor slavă. Ei caută să se slăvească pe ei înșiși și cu toate acestea se numesc pe ei înșiși creștini. Marele subiect al învățăturilor lui Hristos a fost sfințirea inimii și curăția vieții. În predica Sa de pe munte, după ce a precizat ce trebuie făcut spre a fi binecuvântați, și ce nu trebuie făcut, El a spus: „Voi fiți dar desăvârșiți, după cum și Tatăl vostru cel cereșc este desăvârșit” (Matei 5, 48).

Desăvârșire, sfințenie, nimic mai puțin decât atât, le va da succes în aducerea la îndeplinire a principiilor pe care li le-a dat El. Fără această sfințire inima omenească este egoistă, păcătoasă și stricată. Sfințirea îl va face pe posesor să fie roditor și bogat în fapte bune. El nu va obosi niciodată în facerea de bine și nici nu va căuta să fie promovat în această lume. El privește înainte la timpul când Maiestatea Cerului îi va înălța pe cei sfințiți la tronul Său. Atunci le va spune: „Veniți binecuvântații Tatălui Meu de moșteniți Împărăția care v-a fost pregătită de la întemeierea lumii” (Matei 25, 34). Apoi, Domnul enumeră faptele de lepădare de sine și de milă, împreună simțire și dreptate, pe care le-au făcut ei. Sfințirea inimii va produce fapte corecte. Lipsa de spiritualitate și de sfințenie este ceea ce duce la fapte nedrepte, la invidie, ură, gelozie, bănuieli rele și fiecare păcat oribil și odios.

Am încercat, în temere de Dumnezeu, să le prezint celor din poporul Său pericolele și păcatele lor, și m-am străduit cu slabele mele puteri, cum am putut mai bine, să-i trezesc. Am prezentat lucruri uimitoare, care, dacă ar fi fost crezute, le-ar fi pricinuit întristare profundă și groază și i-ar fi condus la pocăință zeloasă de păcatele și nelegiuirile lor. Am declarat înaintea lor că, din cele ce mi-au fost arătate, numai puțini din numărul celor care mărturisesc acum a crede adevărul, vor fi, în cele din urmă, mântuiți — nu pentru că nu puteau fi mântuiți, ci pentru că ei n-au vrut să fie mântuiți în felul hotărât de Dumnezeu. Calea arătată de Domnul este prea îngustă și poate prea strâmtă spre a le îngădui să intre atâta timp cât se prind de lume ori îndrăgesc egoismul sau păcatul de orice fel. Acolo nu există loc pentru astfel de lucruri; și totuși, sunt numai puțini cei care consimt să se despartă de ele, ca să poată merge pe calea cea îngustă și să intre pe poarta cea strâmtă.

Cuvintele lui Hristos sunt clare: „Nevoiți-vă să intrați pe ușa cea strâmtă. Căci vă spun că mulți vor căuta să intre și nu vor putea” (Luca 13, 24). Nu toți cei care mărturisesc a fi creștini sunt creștini cu inima. Ei sunt acum păcătoși în Sion, cum erau în vechime. Isaia, referindu-se la ziua lui Dumnezeu, vorbește despre ei: „Păcătoșii sunt îngroziți în Sion, un tremur a apucat pe cei nelegiuți, care zic: «Cine dintre noi va putea să rămână lângă un foc mistuitor?» «Cine dintre noi va putea să rămână lângă niște flăcări veșnice?» Cel ce umblă în neprihănire, și vorbește fără vicleșug, cel ce nesocotește un câștig scos prin stoarcere, cel ce își trage mâna înapoi, ca să nu primească mită, cel ce își astupă urechea să nu audă cuvinte setoase de sânge, și își leagă ochii să nu vadă răul, acela va locui în locuri înalte; stânci întărite vor fi locul lui de scăpare; i se va da pâine, și apa nu-i va lipsi” (Isaia 33, 14-16).

Sunt și acum ipocriți care tremură când își fac o cercetare de sine. Propria lor răutate îi va îngrozi în acea zi care are să vină curând asupra noastră, o zi când „Domnul iese din locuința Lui, să pedepsească nelegiuirile locuitorilor pământului” (Isaia 26, 21). O, fie ca acea groază să-i poată apuca acum, ca să poată avea un simțământ viu al stării lor și să se trezească cât timp există îndurare și speranță, să-și mărturisească păcatele, să-și umilească sufletele înaintea lui Dumnezeu, ca El să poată ierta fărădelegile lor și să poată vindeca abaterile lor! Poporul lui Dumnezeu este nepregătit pentru a rămâne curat față de rele și poște în mijlocul pericolelor și stricăciunilor acestui veac degenerat. Ei n-au îmbrăcat armura neprihănirii și sunt nepregătiți să lupte împotriva nelegiurii existente. Mulți nu ascultă de poruncile lui Dumnezeu, cu toate că ei mărturisesc a le păzi. Dacă ar fi credincioși să asculte de orânduiriile lui Dumnezeu, ar avea o putere care ar aduce convingere pentru inimile celor necredincioși.

Eu am căutat să-mi fac datoria. Am arătat păcatele speciale ale unora. Mi s-a arătat că, în înțelepciunea lui Dumnezeu, nu vor fi descoperite păcatele și greșelile tuturor. Toți vor avea lumină suficientă spre a-și vedea greșelile și păcatele lor, dacă doresc să facă acest lucru, și să le îndepărteze în mod serios spre a desăvârși sfințirea în temere de Domnul. Ei pot să vadă ce păcate a remarcat și muștrat Dumnezeu la alții. Dacă acestea sunt îndrăgite de ei, trebuie să știe că Dumnezeu are oroare față de ele și că sunt despărțiți de El; și dacă nu se apucă cu zel și serios să le îndepărteze, vor fi lăsați în întuneric. Dumnezeu este prea curat spre a privi la nelegiuire. Un păcat este tot atât de grav înaintea Lui într-un caz, ca și în altul. Nici o excepție nu va fi făcută de un Dumnezeu nepărtinitor. Aceste mărturii individuale li se adresează tuturor celor vinovați, cu toate că numele lor nu sunt cuprinse într-o mărturie specială, dată; și dacă persoanele închid ochii și își acoperă păcatele, pentru că numele lor n-au fost arătate în mod special, ele nu vor fi binecuvântate de Dumnezeu. Ele nu pot

înainta în viața spirituală, ci vor deveni din ce în ce mai întunecate, până ce lumina cerului va fi complet retrasă.

Cei care mărturisesc evlavie, dar nu sunt sfințiți prin adevărul pe care-l mărturisesc, nu-și vor schimba în mod vital cursul acțiunii lor, despre care știu că este odios înaintea lui Dumnezeu, pentru că nu sunt supuși față de încercarea de a fi muștrați în mod individual pentru păcatele lor. Ei văd, prin mărturiile altora, că propriile lor cazuri le sunt arătate cu exactitate. Ei îndrăgesc aceleași rele. Prin continuarea trăirii lor în păcat, își calcă conștiința, își împietresc inima, și își înțepenesc grumazul, în același fel ca și când mărturia ar fi fost adusă pentru ei. Trecând mai departe și refuzând să-și îndepărteze păcatele și să-și corecteze greșelile prin mărturisire smerită, pocăință și umilință, ei își aleg propria lor cale, se obișnuiesc cu ea și în cele din urmă sunt conduși captivi de Satana, după voia lui. Ei pot să devină foarte îndrăzneți, pentru că sunt în stare să-și ascundă păcatele față de alții și pentru că judecățile lui Dumnezeu nu s-au abătut asupra lor într-o manieră vizibilă. Aparent, ei pot fi prosperi în această lume. Ei pot să-i înșele pe bieții muritori, scurți la vedere, și să fie priviți ca modele de evlavie, în timp ce se află în păcatele lor. Dar Dumnezeu nu poate fi înșelat. „Pentru că nu se aduce repede la îndeplinire hotărârea dată împotriva faptelor rele, de aceea este plină inima fiilor oamenilor de dorința să facă rău. Totuși, măcar că păcătosul face de o sută de ori răul și stăruiește multă vreme în el, eu știu că fericirea este pentru cei ce se tem de Dumnezeu și au frică de El. Dar cel rău, nu este fericit, și nu-și va lungi zilele, întocmai ca umbra, pentru că n-are frică de Dumnezeu” (Eclesiastul 8, 11-13). Cu toate că viața păcătosului poate fi prelungită pe pământ, totuși, ea nu va exista și pe pământul nou creat. El va face parte din numărul celor amintiți de David în psalmul lui: „Încă puțină vreme, și cel rău nu va mai fi; te vei uita la locul unde era, și nu va mai fi. Cei blânzi moștenesc pământul” (Psalmii 37, 10.11).

Pentru cel smerit și pocăit, este făgăduită îndurare și adevăr, dar judecățile sunt pregătite pentru cei păcătoși și răzvrățiți. „Dreptatea și judecata sunt temelie scaunului tău de domnie” (Psalmii 89, 14). Un popor păcătos și adulter nu va scăpa de mânia lui Dumnezeu și de pedeapsa pe care o merită pe drept. Omul a căzut; și va fi lucrarea unei vieți, fie ea mai lungă sau mai scurtă, pentru a-și reveni din cădere, și a-și redobândi, prin Hristos, chipul divin pe care l-a pierdut prin păcat și continuă fărădelege. Dumnezeu cere o totală schimbare a sufletului, trupului și spiritului pentru a recâștiga starea pierdută prin Adam. Domnul trimite îndurător raze de lumină spre a arăta adevărata stare a omului.

Dacă el nu umblă în lumină, arată că-i place în întuneric. Nu vrea să vină la lumină, ca nu cumva să i se mustre păcatele.

Cazul lui N. Fuller mi-a pricinuit multă mâhnire și chin sufletesc. Este îngrozitor ca el să se supună stăpânirii lui Satana, să comită nelegiuirea pe care a făcut-o. Eu cred că Dumnezeu a intenționat ca acest caz de ipocrizie și nemernicie să fie adus la lumină, în felul cum a fost adus, pentru ca să poată constitui o avertizare pentru alții. El este un bărbat care cunoaște învățăturile Bibliei și care a ascultat la mărturii aduse de mine în prezența lui chiar împotriva păcatelor pe care le practica el. De mai multe ori, m-a auzit vorbind hotărât cu privire la păcatele acestei generații, că stricăciunea abundă peste tot, că patimi josnice îi stăpânesc în general, pe bărbați și pe femei, că în masele populare sunt practicate continuu păcate de cea mai urâcioasă ticăloșie și că ei miros urât în propria lor stricăciune. Bisericile numai cu numele sunt pline de desfrâu și adulter, crimă și ucidere, rezultat al patimilor josnice și desfrânate; dar aceste lucruri se țin acoperite. Slujitori ai altarelor din locuri înalte sunt vinovați; totuși, o mască de evlavie acoperă aceste fapte ascunse și ei merg înainte an după an pe calea fățărniciei lor. Păcatele bisericilor cu numele au ajuns până la cer și cei curați cu inima vor fi aduși la lumină și vor ieși din mijlocul lor.

Din lumina pe care mi-a dat-o Dumnezeu, desfrâul și adulterul sunt socotite de un mare număr de adventiști de ziua întâi ca păcate față de care Dumnezeu închide ochii. Păcatele acestea sunt practicate într-o mare măsură. Ei nu recunosc cerințele Legii lui Dumnezeu asupra lor. Ei au călcat poruncile marelui Iehova și îi învață zeloși pe ascultătorii lor să facă la fel, declarând că Legea lui Dumnezeu este desființată și nu mai are nici o pretenție asupra lor. În concordanță cu această stare de lucruri liberă, păcatul nu mai apare extrem de păcătos, „deoarece prin Lege vine cunoștința

deplină a păcatului” (Romani 3, 20). Ne putem aștepta să găsim în această grupă oameni care vor să înșele, să mintă și să lase frâu liber patimilor desfrânate. Dar bărbații și femeile care recunosc ca obligatorii Cele Zece Porunci, care păzesc porunca a patra a Decalogului, trebuie să aplice în viața lor principiile tuturor Celor Zece Porunci, date într-o excepțională splendoare pe Sinai.

Advențișii de ziua a șaptea, care mărturisesc că așteaptă și iubesc venirea lui Hristos, nu trebuie să urmeze calea celor din lume. Aceștia nu sunt criteriile pentru păzitorii poruncilor. Nici să nu copieze modelul advențiștilor de ziua întâi, care refuză să recunoască cerințele Legii lui Dumnezeu și o calcă în picioare. Această grupă nu trebuie să fie un criteriu pentru ei. Advențiștii, păzitori ai poruncilor, ocupă o poziție înaltă, specială. Ioan i-a văzut în vedenie sfântă și i-a descris astfel: „Aici este răbdarea sfinților, care păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus” (Apocalipsa 14, 12).

Domnul a făcut cu vechiul Israel un legământ special: „Acum, dacă veți asculta glasul Meu, și dacă veți păzi legământul Meu, veți fi ai Mei, dintre toate popoarele, căci tot pământul este al Meu; Îmi veți fi o împărăție de preoți, și un neam sfânt” (Exod 19, 5.6). El se adresează poporului care păzește poruncile Sale în aceste zile de pe urmă: „Voi însă sunteți o seminție aleasă, o preoție împărătească, un neam sfânt, un popor pe care Dumnezeu Și l-a câștigat ca să fie al Lui, ca să vestiți puterile minunate ale Celui ce v-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată”. „Prea iubiților, vă sfătuiesc ca pe niște străini și călători, să vă feriți de poftele firii pământești care se războiesc cu sufletul” (1 Petru 2, 9.11).

Nu toți cei care mărturisesc a păzi poruncile lui Dumnezeu își păstrează trupurile lor în sfințenie și cinste. Cel mai solemn mesaj trimis vreodată muritorilor a fost încredințat acestui popor; și ei pot avea influență puternică, dacă vor să fie sfințiți prin el. Ei mărturisesc a sta pe platforma înaltă a adevărului etern, păzind toate poruncile lui Dumnezeu; de aceea, dacă se dedau la păcat și comit curvie și adulter, păcatul lor este de zece ori mai mare decât este cel al grupei pe care am amintit-o, care nu recunoaște că Legea lui Dumnezeu este obligatorie pentru ei. Într-un anumit sens, cei care mărturisesc că păzesc poruncile lui Dumnezeu Îl necinstesc și fac de rușine adevărul, prin călcarea preceptelor lui.

Tocmai răspândirea acestui păcat, desfrâul, în mijlocul vechiului Israel, a fost ceea ce a adus asupra lor semnalul neplăcerii lui Dumnezeu. Curând au urmat judecățile lui Dumnezeu asupra lor în urma acestui păcat odios; au căzut cu miile și trupurile lor stricate au fost lăsate în pustie. „Totuși, cei mai mulți dintre ei n-au fost plăcuți lui Dumnezeu, căci au pierit în pustie. Și aceste lucruri s-au întâmplat ca să ne slujească nouă drept pilde, ca să nu poftim după lucruri rele, cum au poftit ei. Să nu fiți închinători la idoli, ca unii dintre ei, după cum este scris: «Poporul a șezut să mănânce și să bea; și s-au sculat să joace». Să nu curvim, cum au făcut unii dintre ei, așa că într-o singură zi au căzut douăzeci și trei de mii. Să nu-L ispitim pe Domnul, cum L-au ispitit unii dintre ei, care au pierit prin șerpi. Să nu cârțiți, cum au cârțit unii dintre ei, care au fost nimiciți de Nimicitorul. Aceste lucruri li s-au întâmplat ca să ne slujească drept pilde, și au fost scrise pentru învățătura noastră, peste care au venit sfârșiturile veacurilor. Astfel dar, cine crede că stă în picioare, să ia seama că nu cadă” (1 Corinteni 10, 5-12).

Advențiști de ziua a șaptea, mai presus de toate celelalte popoare din lume, trebuie să fie modele de pietate, sfinți în inimă și în conversație. Eu am relatat, în prezența lui N. Fuller, că poporului pe care l-a ales Dumnezeu, ca pe o comoară deosebită a Lui, i s-a cerut să fie înălțat, curățat, sfințit, părtaș la natura divină, fiind scăpat de stricăciunea care este în lume, prin poftă.

Dacă cei care fac o mărturisire de credință așa de importantă se dedau la păcat și nelegiuire, vina lor va fi foarte mare. Domnul muștră păcatele unuia, ca alții să fie avertizați și să le fie frică.

Avertizările și muștrările nu sunt date celor greșiți din mijlocul advențiștilor de ziua a șaptea, pentru că viața lor este mai vrednică de condamnat decât viața preinșilor creștini din bisericile cu numele, nici pentru că exemplul lor sau faptele lor sunt mai rele decât ale acelor advențiști care nu vor să dea ascultare cerințelor Legii lui Dumnezeu, ci pentru că ei au o mai mare lumină și, prin mărturisirea lor de credință, au ocupat poziția de popor special, ales al lui Dumnezeu, și au Legea lui Dumnezeu scrisă în inima lor. Ei își arată credințioșia față de Dumnezeul cerurilor, dând ascultare legilor stăpânirii Lui. Ei sunt reprezentanții lui Dumnezeu pe pământ. Orice păcat din ei îi desparte de

Dumnezeu, și, într-un mod deosebit, îi necinstesc Numele, dând vrăjmașilor sfintei Sale Legi, ocazia să defăimeze cauza Sa și pe poporul Său, pe care El l-a numit: „o seminție aleasă, o preoție împărătească, un neam sfânt”, ca ei să vestească puterile minunate ale Celui ce i-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată.

Oamenii care sunt în luptă cu Legea marelui Iehova, care socotesc ca o virtute specială să vorbească, să scrie și să acționeze, pornind de la cele mai amare și odioase lucruri, ca să-și arate disprețul față de acea Lege, pot face o înaltă mărturisire de iubire față de Dumnezeu și, aparent, să aibă mult zel religios, cum au făcut marii preoți și bătrânii Iudeilor; totuși, în ziua lui Dumnezeu, li se va spune de către Maiestatea cerului: „Găsiți prea ușor”. „Prin Lege vine cunoștința deplină a păcatului” (Romani 3, 20). Ei sunt înfuriați împotriva oglinzii care le-ar descoperi defectele caracterului, pentru că ea le arată păcatele. Conducătorii adventiști, care au lepădat lumina sunt înfuriați la nebunie împotriva sfintei Legi a lui Dumnezeu, cum a fost și națiunea iudaică împotriva Fiului lui Dumnezeu. Ei sunt într-o înșelăciune teribilă, înșelându-i și pe alții, fiind ei înșiși înșelați.

Ei nu vor să vină la lumină, ca să nu le fie mustrate faptele. Unii ca aceștia nu vor să fie învățați. Dar Domnul mustră și corectează pe poporul care mărturisește că păzește Legea Lui. El le arată păcatele și le dezvăluie nelegiuirea, pentru că El dorește să îndepărteze de la ei orice păcat și răutate, pentru ca ei să poată să-și desăvârșească, în temere de El, sfințirea și să fie pregătiți să moară în Domnul sau să fie luați la cer. Dumnezeu îi dojenește, îi mustră și-i corectează, ca ei să poată fi curățiți, sfințiți și ridicați, și, în cele din urmă, înălțați la tronul Lui.

Pastorul Fuller a auzit mărturia adusă în public, că în presupusul popor al lui Dumnezeu nu erau toți sfinți, că unii erau stricați. Dumnezeu a căutat să-i ridice, dar ei au refuzat să vină la un nivel de acțiune mai înalt. Pasiunile senzuale corupte au dominat, iar puterile morale și intelectuale au fost înfrânte și puse în slujba lor. Cei care nu-și stăpânesc patimile lor josnice nu pot aprecia ispășirea sau să prețuiască cum trebuie sufletul. Mântuirea nu este înțeleasă sau experimentată. Cea mai înaltă ambiție a lor este satisfacerea pasiunilor senzuale. Dumnezeu nu va accepta nimic, în afară de curăție și sfințenie; o singură pată, o singură zbârcitură, un singur defect îi va exclude pentru totdeauna din cer, cu toată slava și comorile lui.

Au fost făcute provizii abundente pentru toți cei ce se apucă serios, sincer și atent să lucreze la desăvârșirea sfințirii în temere de Dumnezeu. Prin Hristos, sunt prevăzute să fie aduse de îngerii slujitori, pentru moștenitorii mântuirii, putere, har și slavă. Nimeni nu este atât de decăzut, corupt și de netrebnic, încât să nu poată găsi în Isus, care a murit pentru ei putere, curăție și neprihănire, dacă vor să-și îndepărteze păcatele, să înceteze umblarea pe calea nelegiurii și să se întoarcă cu toată hotărârea inimii la viul Dumnezeu. El așteaptă să-i dezbrace de îmbrăcămintea lor pătată și mânjită de păcat, și să-i îmbrace cu hainele albe, strălucitoare ale îndreptățirii; și El îi invită să trăiască și nu să moară. În El, ei pot să înflorească. Mlădițele lor nu se vor veșteji și nici nu vor fi fără rod. Dacă ei rămân în El, pot să tragă din El sevă și hrană, să fie îmbibați cu Duhul Său, să umble chiar cum a umblat El, să biruiască cum a biruit El și să fie înălțați la dreapta Lui.

Pastorul Fuller a fost avertizat. Avertismentele date altora l-au condamnat pe el. Păcatele mustrate în alții l-au mustrat pe el și i s-a dat destulă lumină spre a înțelege cum a considerat Dumnezeu păcatele, pe care le comitea el, și totuși, n-a vrut să se întoarcă de pe calea lui cea rea. El a continuat să facă înfricoșătoarea și nelegiuita lui lucrare, corupând trupurile și sufletele turmei lui. Satana a întărit pasiunile desfrânate, pe care acest om n-a putut să le supună și l-a angajat în cauza lui spre a conduce sufletele la moarte.

În timp ce mărturisea că păzește Legea lui Dumnezeu, el călca, în modul cel mai josnic, preceptele clare ale ei. El s-a dat pe sine întru-totul satisfacerii plăcerilor senzuale. El s-a vândut pe sine să facă lucrarea fărădelegii. Care va fi răsplata unui astfel de om? Indignarea și mânia lui Dumnezeu îl vor pedepsi pentru păcat. Răzbunarea lui Dumnezeu va fi stârnită asupra tuturor celor ale căror patimi desfrânate au fost ascunse sub îmbrăcămintea sacerdotală. În timp ce mărturisea că este păstor al turmei, el conducea turma la ruină sigură. Aceste rezultate îngrozitoare sunt roadele unei minți carnale, care „este vrăjmășie împotriva lui Dumnezeu, căci ea nu se supune Legii lui Dumnezeu, și nici nu poate să se supună” (Romani 8, 7).

Am fost îndrumată la acest text biblic: „Deci păcatul să nu mai domnească în trupul vostru muritor, și să nu asculte de poftele lui. Să nu mai dați în stăpânire păcatului mădularele voastre, ca niște unelte ale nelegiurii, ci dați-vă pe voi înșivă lui Dumnezeu ca vii, din morți cum erați, și dați lui Dumnezeu mădularele voastre, ca pe niște unelte ale neprihăririi” (Romani 6, 12.13). Cei care vă pretindeți creștini, chiar dacă nu vi se dă lumină mai multă decât conține acest text, veți fi fără scuză, dacă veți îngădui să fiți stăpâniți de patimi josnice.

Cuvântul lui Dumnezeu este îndeajuns să lumineze mintea cea mai întunecată, și poate fi înțeles de cei care au vreo dorință de a-l înțelege. Dar cu toate acestea, unii dintre cei care mărturisesc a face din Cuvântul lui Dumnezeu obiectul lor de studiu sunt găsiți că trăiesc în opoziție directă cu cele mai lămurite învățături ale lui. Atunci, pentru ca să-i lase pe bărbați și pe femei fără scuză, Dumnezeu le dă mărturie lămurite și pătrunzătoare, aducându-i înapoi la Cuvântul pe care ei au neglijat să-l urmeze. Totuși, cei care slujesc patimilor lor păcătoase întorc spatele față de toată lumina aceasta. Ei nu vor să înceteze cu umblarea lor păcătoasă, ci continuă să găsească plăcere în fărâdelege, în ciuda amenințărilor și a răzbunării lui Dumnezeu împotriva celor care fac astfel de lucruri.

De mult timp, am avut intenția să le vorbesc surorilor mele și să le spun că, din cele ce Domnul a avut plăcerea să-mi arate din timp în timp, în mijlocul lor există o mare greșală. Ele nu sunt atente să se ferească de orice aparență rea. Ele nu sunt toate precaute în comportamentul lor, așa cum se cuvine femeilor care mărturisesc a fi evlavioase. Cuvintele lor nu sunt atât de selecte și bine alese, cum ar trebui să fie, ca ale acelor femei care au primit harul lui Dumnezeu. Ele sunt prea familiare cu frații lor. Ele își pierd vremea în jurul lor, înclină spre ei, și par să dorească compania lor. Sunt foarte satisfăcute de atenționarea lor.

Din lumina pe care mi-a dat-o Domnul, surorile noastre ar trebui să urmeze o cale cu totul diferită. Trebuie să fie mai rezervate, să arate mai puțină îndrăzneală și să încurajeze în ele „rușine și sfială” (1 Timotei 2, 9). Frații și surorile își permit prea multă conversație veselă când se află fiecare în compania celorlalți. Femeile care mărturisesc a fi evlavioase se dedau la glume, bancuri și râsete. Aceasta nu este potrivit și întristează pe Duhul lui Dumnezeu. Manifestările acestea scot la iveală lipsa adevăratei curății creștine. Ele nu întăresc sufletul în Dumnezeu, ci aduc întuneric mare; ele îi îndepărtează pe îngerii cei cerești și curați și îi duc pe cei care se angajează în aceste lucruri în jos, la un nivel scăzut.

Surorile noastre trebuie să încurajeze adevărata blândețe; ele nu trebuie să fie necuviincioase, limbute și obraznice, ci modeste, rezervate și încete la vorbire. Ele pot să cultive politețea. A fi amabile, afectuoase, miloase, iertătoare și smerite ar fi potrivit și plăcut lui Dumnezeu. Dacă ele ocupă poziția aceasta, nu vor fi împovărate cu atenție exagerată din partea bărbaților din biserică sau din afara ei. Toți vor simți că există un cerc sacru de curăție în jurul acestor femei temătoare de Dumnezeu, care le va scuti de orice libertăți nepermise.

La unele femei, care mărturisesc a fi evlavioase, se manifestă o nepăsătoare libertate necuviincioasă care duce la greșeli și rele. Dar acele femei evlavioase a căror minte și inimă sunt ocupate cu meditație la subiecte care întăresc curăția vieții și care înalță sufletul să comunice cu Dumnezeu, nu vor fi abătute ușor de pe calea corectitudinii și a virtuții. Unele ca acestea vor fi fortificate împotriva sofisticărilor lui Satana; ele vor fi pregătite să reziste viclesugurilor lui seducătoare.

Mândria, moda lumii, pofta ochilor și pofta cărnii sunt în legătură cu căderea celei pierdute. Este îndrăgît ceea ce place inimii firești și minții lumești. Dacă pofta trupului ar fi fost dezrădăcinată din inima lor, ele n-ar fi fost așa de slabe. Dacă surorile noastre simt nevoia de curăție a cugetului, și de a nu-și permite niciodată un comportament neglijent, care duce la fapte nepotrivite, ele nu trebuie să-și păteze deloc curăția. Dacă ele ar vedea problema așa cum mi-a prezentat-o mie Dumnezeu, ar avea o astfel de oroare de fapte murdare, încât n-ar fi găsite printre cele care cad, prin ispitirile lui Satana, indiferent pe cine ar alege el ca medium.

Un predicator poate să se ocupe cu lucruri sacre, sfinte și totuși să nu fie sfânt în inimă. El poate să se predea lui Satana, să facă nelegiuire și să corupă sufletele și trupurile turmei lui.

Totuși, dacă mintea femeilor și a tinerilor care mărturisesc că-L iubesc și se tem de Dumnezeu a fost întărită de Duhul Său, dacă ei și-au format mintea pentru curăție de cuget, și s-au educat să evite orice aparență rea, vor fi la adăpost de orice apropiere și ocrotiți de stricăciunea care se află în jurul lor. Apostolul Pavel a scris cu privire la el: „Ci mă port aspru cu trupul meu, și-l țin în stăpânire, ca nu cumva, după ce am propovăduit altora, eu însumi să fiu lepădat” (1 Corinteni 9, 27).

Dacă un slujbaș al Evangheliei nu-și stăpânește pasiunile lui josnice, dacă nu reușește să urmeze exemplul apostolului, și-și dezonoarează în felul acesta profesiunea și credința, mergând până acolo, încât să susțină plăcerea păcatului, surorile noastre, care mărturisesc a fi pioase, nu trebuie să creadă cu nici un chip că păcatul sau fărădelegea pierde ceva din păcătoșenia lui, pentru că pastorul lor îndrăznește să se angajeze în el. Faptul că bărbați care sunt în locuri de răspundere se dovedesc a fi familiarizați cu păcatul nu trebuie să micșoreze vinovăția și enormitatea păcatului în mintea nimănui. Păcatul trebuie să apară tot atât de păcătos, tot atât de oribil, cum a fost privit și până acum; și rațiunea celor curați și treji trebuie să deteste și să evite pe cel care se dedă la păcat, ca și când ar fugi de un șarpe a cărui mușcătură este mortală.

Dacă surorile ar fi trezite și ar avea curăția de inimă, orice apropiere stricate, chiar și din partea pastorilor lor, ar fi respinse în mod atât de categoric, încât niciodată n-ar mai fi nevoie de repetare. Mintea trebuie să fie teribil de înțeșoșată de Satana, dacă ele pot să asculte la glasul seducătorului, pentru că el este pastor, și de aceea calcă poruncile exprese și clare a lui Dumnezeu, amăgindu-se că nu comit nici un păcat. N-avem noi cuvintele lui Ioan: „Cine zice: «Îl cunosc» și nu păzește poruncile Lui, este un mincinos, și adevărul nu este în el” (1 Ioan 2, 4). Ce zice Legea? „Să nu comiți adulter” (Exod 20, 14). Când un om, care mărturisește că păzește Legea cea sfântă a lui Dumnezeu și care slujește la lucrurile sfinte, profită de încrederea pe care i-o dă poziția lui și caută să facă pe placul pasiunilor lui josnice, faptul acesta în sine ar trebui să fie suficient pentru a o face în stare pe o femeie care mărturisește a fi evlavioasă, să vadă că, deși ocupația lui este cât cerul de înaltă, o propunere necurată, care vine de la el, este de la Satana, deghizat ca înger de lumină. Eu nu pot crede că Cuvântul lui Dumnezeu rămâne în inima celor care sunt gata să ofere inocența și virtutea lor pe altarul patimilor desfrânate.

Surorile mele, evitați orice aparență rea. În această epocă libertină, care miroase a stricăciune, nu sunteți în siguranță dacă nu stați de pază. Virtutea și modestia sunt rare. Fac apel la voi, ca urmașe ale lui Hristos, care faceți o mărturisire de înaltă ținută, să cultivați prețiosul și neprețuitul mărgăritar al modestiei. Aceasta vă va păzi virtutea. Dacă aveți vreo speranță să fiți înălțate în cele din urmă spre a vă uni cu societatea curată, fără păcat, a îngerilor și să trăiți într-o atmosferă unde nu există nici cea mai mică pată de păcat, cultivați modestia și virtutea. Nimic altceva decât curăție, sfânta curăție, va face față solemnei revizuirii, va sta în ziua lui Dumnezeu și va fi primită în cerul curat și sfânt.

Cele mai vagi insinuări din orice sursă ar putea să vină, care vă invită să vă dedați păcatului sau să îngăduiți persoanei voastre cea mai mică libertate nepermisă, ar trebui să vă irite, ca fiind cele mai rele insulte pentru demnitatea voastră feminină. Sărutul pe obraz, într-un timp și loc nepotrivit, ar trebui să vă facă să-l respingeți cu dezgust pe emisarul lui Satana. Dacă el este din partea unuia din poziții înalte, care se ocupă cu lucrurile cele sfinte, păcatul are o dimensiune de zece ori mai mare și ar trebui s-o facă pe femeia sau tânăra temătoare de Dumnezeu să se ferească cu oroare, nu numai de păcatul pe care el voia să-l comită, ci și de ipocrizia și nemernicia celui pe care poporul îl respectă și-l cinstește ca slujitor al lui Dumnezeu. El se ocupă cu lucruri sfinte și totuși, își ascunde josnicia inimii lui sub masca sacerdotală. Teme-te de orice familiaritate de felul acesta. Fii sigură că cea mai neînsemnată apropiere de ea este dovada unei minți senzuale și a unui ochi pofticios. Dacă în această privință, este arătată cea mai mică încurajare, dacă este tolerată vreuna din libertățile amintite, nu poate fi prezentată o dovadă mai bună că mintea nu este curată și castă, cum ar trebui să fie, și că păcatul și fărădelegea au farmec pentru voi. Voi coborâți stindardul feminității voastre demne și virtuoză și prezentați dovada fără greș că o patimă și o poftă josnică și scârboasă, care niciodată n-a fost răstignită, a fost îngăduită să trăiască în inima voastră.

În timp ce-mi erau arătate pericolele celor care se ocupau cu lucruri mai bune, și păcatele care există în mijlocul lor — o grupă care nu bănuiește a fi în nici un pericol din partea acestor păcate murdare — am fost îndemnată să întreb: Cine, Doamne, va sta când Te vei arăta Tu? Numai cei care au mâini și inimi curate vor sta în ziua venirii Lui. {2M 459.1}

M-am simțit îndemnată de Duhul Domnului să le îndemn pe surorile mele, care mărturisesc a fi evlavioase, să cultive modestia în comportament și o rezervă potrivită cu rușine și sfială. Libertățile luate în această epocă coruptă nu trebuie să fie un criteriu pentru urmașii lui Hristos. Aceste manifestări de familiaritate la modă nu trebuie să existe între creștinii potriviți pentru nemurire. Dacă senzualitatea, pângărirea, adulterul, crima și uciderea sunt la ordinea zilei printre cei care nu cunosc adevărul, și care refuză să fie stăpâniți de principiile Cuvântului lui Dumnezeu, cât de important este ca gruparea celor care mărturisesc a fi urmași ai lui Hristos, aliați îndeaproape cu Dumnezeu și îngeri, să le arate o cale mai bună, mai nobilă. Cât de important este ca, prin castitate și virtute, ei să stea în contrast vădit cu acea grupă, care este stăpânită de pasiuni josnice.

Am întrebat: Când vor proceda surorile tinere cu bună-cuviință? Știu că n-are să fie nici o schimbare hotărâtoare spre mai bine până când părinții nu-și vor da seama de importanța unei griji mai mari în educarea corectă a copiilor lor. Învățați-i să procedeze cu rezervă și modestie. Educați-i să fie de folos, să fie ajutoare, să servească altora, mai degrabă decât să aștepte să fie serviți.

În general, Satana stăpânește mințile tineretului. Fiicele voastre nu sunt învățate tăgăduirea de sine și stăpânirea de sine. Ele sunt răsfățate și mândria lor este întreținută. Lor li s-a îngăduit să aibă propria lor cale până ce au devenit încăpățănate și îndărătnice, iar voi ați ajuns la capătul priceperii voastre spre a ști ce cale să urmați, ca să le salvați de la ruină. Satana continuă să le conducă spre a fi de pomină în gura necredincioșilor din cauza impertinenței lor, a lipsei lor de rezervă și modestie feminină. Și băieții sunt lăsați să aibă propria lor cale. Nici n-au ajuns bine la vârsta adolescenței că și sunt alături de fetele de vârsta lor, pe care le însoțesc spre casă și fac dragoste cu ele. Și părinții sunt atât de complet legați de propria lor îngăduință și iubire greșită față de copiii lor, încât nu îndrăznesc să ia o cale hotărâtă spre a face o schimbare și a restrânge pe prea grăbiții lor copii în acest veac grăbit.

Pentru multe fete, băieții sunt subiectul de discuție; pentru băieți, acesta îl constituie fetele. „Căci din prisosul inimii vorbește gura” (Matei 12, 34). Ei discută despre acele subiecte care le trec cel mai mult prin cap. Îngerul raportor înregistrează cuvintele acestor băieți și fete care pretind a fi creștini. Ce încurcați și ce rușinați vor fi ei când se vor întâlni din nou cu ele în ziua lui Dumnezeu! Mulți copiii sunt niște ipocriți pioși. Tineri care nu mărturisesc a fi creștini se poticnesc de acești fățarnici și sunt împietriți împotriva oricărui efort care poate fi făcut de către cei interesați de mântuirea lor.

În centrul lucrării trebuie aleși bărbați în care să se poată avea încredere în orice caz de urgență spre a păstra fortăreața, bărbați altruști, bogați în generozitate și în fapte bune, a căror viață este ascunsă în Dumnezeu, și care consideră viața mai bună, de mai mare valoare decât hrana și îmbrăcămintea. „Oare nu este viața mai mult decât hrana și trupul mai mult decât îmbrăcămintea?” (Matei 6, 25). Dumnezeu are nevoie, în centrul lucrării, de santinele credincioase, care să iubească sufletele pentru care a murit Hristos și care să poarte sarcina pentru sufletele care pier, privind înainte spre acea răsplată care va fi a lor când vor intra în bucuria Domnului lor și vor privi la sufletele mântuite prin mijlocirea lor, ca să trăiască cât va trăi Dumnezeu și să fie fericiți, veșnic fericiți, în slăvita Sa Împărăție. O, fie ca să putem trezi tații și mamele la simțământul care apasă asupra lor! O, fie ca ei să simtă profund greutatea răspunderii datoriei! Atunci ei ar putea zădărnici planurile vrăjmașului și să câștige biruințe prețioase pentru Isus. În privința aceasta, părinții nu sunt lămurii. Ei ar trebui să-și cerceteze mai îndeaproape viața, să-și analizeze cugetele și motivele, să vadă dacă au fost prudenți în cursul acțiunii lor. Ei ar trebui să urmărească îndeaproape să vadă dacă exemplul lor în conversație și comportament a fost ca cel pe care ar dori să-l vadă imitat de copiii lor. Curăție și virtute ar trebui să strălucească în cuvintele și faptele lor, în fața copiilor lor.

Mi-au fost arătate familii unde soțul-tată n-a păstrat acea rezervă, acea demnă și divină bărbăție, care stă bine urmașului lui Hristos. El n-a reușit să facă acele fapte amabile, afectuoase și curtenitoare, datorate soției lui, deși a făgăduit înaintea lui Dumnezeu și a îngerilor s-o iubească, s-o respecte și s-o onoreze cât timp vor trăi împreună. Fata angajată în casa lor era liberă ca, oarecum la vedere, să-i pieptene părul și să fie drăgăstos de manierată, și el era mulțumit, nebunește de mulțumit. În iubirea și atenția lui față de soția sa nu mai era atât de demonstrativ, cum era altădată. Fii sigur că acolo Satana era la lucru. Respectă ajutoarele pe care le-ai angajat, tratează-le amabil, politico, dar nu merge mai departe. Comportamentul tău să fie în așa fel, ca pentru ele să nu existe loc pentru apropiere la familiaritate. Dacă ai cuvinte și fapte de amabilitate de oferit, întotdeauna este sănătos să le dai soției tale. Aceasta va fi pentru ea o mare binecuvântare și va produce o mare fericire în inima ei, spre a se reflecta din nou asupra ta.

Mi-a fost arătat de asemenea, că soția a lăsat ca simpatiile, interesul și afecțiunea ei să se îndrepte spre alți bărbați, care pot fi membri ai familiei. Ea îi face pe aceștia confidenții ei, arată o preferință pentru societatea lor și le povestește necazurile și poate chiar problemele ei intime.

Aceasta este întru-totul greșit. În spate se află Satana; și dacă nu te alarmezi și nu te oprești acolo unde ești, el te va duce la ruină. Tu nu poți păstra prea mare precauție și încuraja prea mult rezerva în această problemă. Dacă ai de adresat cuvinte afectuoase, iubitoare și atenții amabile, ele să fie date celui căruia i-ai făgăduit înaintea lui Dumnezeu și a îngerilor să-l iubești, să-l respecti și să-l onorezi cât timp veți trăi împreună. Ah, cât de multe vieți sunt făcute amare prin dărâmarea zidurilor care îngrădesc intimitatea fiecărei familii și care sunt menite să păstreze curăția și individualitatea vieții private! O a treia persoană apare în intimitatea soției, iar problemele intime ale familiei ei sunt prezentate înaintea acestui prieten special. Acesta este șiretlicul lui Satana, ca să înstrăineze inima soțului și a soției. O, fie ca aceasta să înceteze! Cât de multe necazuri ar fi evitate! Zăvorâți în propriile voastre inimi cunoașterea greșelilor unuia și ale celuilalt. Spuneți numai lui Dumnezeu necazurile voastre. El vă poate da sfatul cel bun și mângâiere sigură, care va fi curată, neavând nici o amărăciune în ea.

Am cunoscut mai multe femei care au socotit căsătoria lor ca fiind o nenorocire. Ele au citit romane până ce imaginația lor li s-a îmbolnăvit și trăiesc într-o lume creată de ele. Ele se cred femei cu minte sensibilă, cu gândire superioară, rafinată, și își închipuie că soții lor nu sunt așa de rafinați; că ei nu posedă aceste calități superioare, și de aceea, nu pot aprecia presupusa lor virtute și gândire rafinată. În consecință, femeile acestea se socotesc a fi mari suferinde, martire. Ele au discutat și au cugetat asupra acestor aspecte până ce au devenit aproape maniace față de acest subiect. Ele își închipuie că valoarea lor este superioară față de a celorlalți muritori, și că nu este plăcut pentru sensibilitatea lor rafinată să se asocieze cu oameni obișnuiți. Femeile acestea se înnebunesc singure; și soții lor sunt în pericol de a crede că ele posedă o minte superioară.

Din cele ce mi-a arătat Domnul, această grupă de femei și-au pervertit imaginația prin citirea de romane, visare cu ochii deschiși și clădire de castele în Spania, trăind într-o lume imaginară. Ele nu coboară cu gândurile la îndatoririle obișnuite și folositoare ale vieții. Ele nu iau asupra lor poverile vieții, care se află pe calea lor, și nu caută să facă un cămin fericit și plăcut pentru soții lor. Ele lasă toată greutatea asupra soților, neducându-și propria lor povară. Așteaptă ca alții să le preîntâmpine lipsurile și să facă în locul lor, în timp ce ele sunt libere să găsească greșeli și să pună întrebări după cum le place. Femeile acestea au un sentimentalism care tânjește după dragoste, gândindu-se continuu că nu sunt apreciate, că soții lor nu le dau toată atenția pe care o merită. Ele își închipuie că sunt martire.

Realitatea este că, dacă s-ar dovedi folositoare, valoarea lor ar putea fi apreciată; dar când solicită mereu altora simpatie și atenție, în timp ce nu se simt obligate să răspundă cu aceleași sentimente, trecând pe alături rezervate, reci și de neapropiat, nepurtând nici o sarcină pentru alții și neavând nici o simțire pentru nenorocirile lor, în viața lor se poate găsi doar puțin lucru de valoare. Femeile acestea s-au educat să creadă și să acționeze, ca și cum a fost o mare bunăvoință din partea lor să se căsătorească cu bărbații cu care s-au căsătorit, și de aceea organismul lor fin n-are să fie niciodată pe deplin apreciat. Ele au văzut toate lucrurile în rău. Ele sunt nedemne de soții lor. Sunt o

continuă încercare pentru răbdarea și grija lor, când ar putea fi ajutoare, purtătoare ale poverilor vieții împreună cu ei, în loc să viseze la o viață ireală, găsită în romane și romane de dragoste. Fie ca Domnul să aibă milă de bărbații care sunt legați de astfel de femei-roboti, potrivite numai pentru a fi servite, hrănite și îmbrăcate.

Femeile acestea, care presupun că posedă organisme atât de sensibile și de delicate, sunt soții și mame nefolositoare. Sunt frecvente cazurile când ele își retrag afecțiunea față de soții lor, care sunt bărbați folositori și practici, și arată multă atenție față de alți bărbați, și cu sentimentalismul lor bolnav de dragoste atrag simpatia altora, le spun acestora necazurile, încercările și aspirațiile lor de a face vreo lucrare de seamă, și descoperă că viața lor de căsătorie este o dezamăgire, o piedică spre a face lucrarea pe care ele sperau să o facă.

O, ce nenorocire există în familiile care puteau fi fericite! Femeile acestea sunt un blestem pentru ele și un blestem pentru soții lor. Socotindu-se a fi îngeri, ele se fac nebune, și nu sunt nimic decât poveri grele. Sarcinile obișnuite pe care Domnul le-a lăsat pe seama lor să le poarte, ele le lasă tocmai în calea lor, și sunt agitate și plângărețe, căutând tot timpul după o lucrare ușoară, mai deosebită și mai plăcută. Socotindu-se a fi îngeri, până la urmă descoperă că sunt ființe omenești. Ele sunt agitate, arțăgoase, nemulțumite, geloase pe soții lor, pentru că partea cea mai mare a timpului lor nu este petrecută în slujirea acestora. Ele se plâng că sunt neglijate când soții lor fac tocmai lucrarea pe care au obligația s-o facă. În această grupă, Satana găsește ușor acces. Ele n-au iubire adevărată pentru nimeni decât pentru ele însele. Totuși, Satana le spune că, dacă x și y ar fi soții lor, ar fi într-adevăr fericite. Ele sunt victime ușoare pentru planul lui Satana, fiind ușor de condus, ca să-i dezonoareze pe soții lor și să calce Legea lui Dumnezeu.

Acestor femei, le-aș spune: Voi puteți să realizați sau să nimiciți propria voastră fericire. Puteți face situația voastră fericită sau de nesuportat. Calea pe care o urmați va da naștere la fericire pentru voi sau la mizerie. Nu s-au gândit niciodată aceste persoane că soții lor sunt plictisiți de inutilitatea lor, de firea lor arțăgoasă, de aflarea de greșeli, de izbucnirile lor în plâns, în timp ce ele își imaginează cazul lor atât de compătimit? Dispoziția lor iritabilă și arțăgoasă face într-adevăr ca afecțiunea soților lor să înceteze față de ele și ei să fie atrași să caute simpatie, pace și confort altundeva decât acasă. În căminul lor, se află o atmosferă strivitoare și este pentru ei orice, afară de un loc de odihnă, pace și fericire. Soțul este supus ispitirii lui Satana, sentimentele lui îndreptate asupra țintelor interzise, iar el este ademenit spre păcat și, în cele din urmă, pierdut.

Mare este lucrarea și misiunea femeilor, mai ales a celor care sunt soții și mame. Ele pot fi o binecuvântare pentru toți din jurul lor. Pot avea o puternică influență spre bine, dacă vor lăsa ca lumina lor să lumineze în așa fel, încât alții să poată fi conduși să-L slăvească pe Tatăl nostru cel ceresc. Femeile pot să aibă o influență transformatoare doar dacă vor consimți să supună calea și voința lor lui Dumnezeu și să-L lase pe El să le stăpânească mintea, afecțiunile și ființa lor. Ele pot avea o influență care va tinde să-i curețe și să-i înalțe pe cei cu care se asociază. Dar această grupă este, în general, inconștientă de puterea pe care o posedă. Ele exercită o influență de care nu-și dau seama, care pare să rezulte în mod natural dintr-o viață sfințită, dintr-o inimă reînnoită. Acesta este rodul care crește în mod natural în pomul cel bun al plantației divine. Eul este uitat, absorbit în viața lui Hristos. A fi bogat în fapte bune este tot atât de natural ca și respirația. Ele trăiesc spre a face altora bine; și totuși, sunt gata să spună: Noi suntem doar niște slujitoare.

Dumnezeu a prescris femeii misiunea ei; și dacă ea, în felul ei smerit, dar după cea mai bună îndemânare a ei, face un cer din căminul ei, îndeplinindu-și cu credincioșie și cu iubire îndatoririle față de soț și copii, căutând continuu să lase să strălucească o lumină din viața ei folositoare, curată și virtuoaasă, spre a lumina totul în jurul ei, ea face lucrarea lăsată ei de Stăpân și va auzi de pe buzele Lui sfinte cuvintele: Bine, slugă bună și credincioasă, intră în bucuria Domnului tău. Aceste femei, care fac cu dragă inimă ceea ce mâinile lor găsesc de făcut, îi ajută cu un duh de voieșie pe soții lor să-și poarte poverile, își educă copiii pentru Dumnezeu și sunt misionare în cel mai înalt sens. Ele sunt angajate într-o importantă ramură a lucrării celei mari, care trebuie făcute pe pământ — de a-i pregăti pe muritori pentru o viață mai înaltă — și își vor primi răsplata. Copiii trebuie educați pentru cer și potriviți să strălucească în curțile Împărăției Domnului. Când părinții, și mai ales mamele, au o

gândire sănătoasă, nu vor fi angajate în treburi care-i privesc pe vecinii lor, cu care ele n-au nimic de-a face. Ele nu vor merge din casă în casă să se angajeze în vorbărie la modă, stăruind asupra greșelilor, a rezelor și a dezacordurilor vecinilor lor. Ele vor simți o atât de mare povară de a purta de grijă copiilor lor, încât nu vor găsi timp să adune învinuiri împotriva vecinilor. Bârfitorii și purtătorii de noutăți sunt un blestem teribil pentru vecinătăți și comunități. Două treimi din toate necazurile comunității apar din această cauză.

Dumnezeu cere tuturor să-și îndeplinească cu credincioșie îndatoririle de astăzi. Acestea sunt mult neglijate de către o mare parte a celor care mărturisesc a fi creștini. Mai ales datoria zilnică este pierdută din vedere de cele din grupa pe care am amintit-o, care își închipuie că ele sunt dintr-o categorie mai distinsă de ființe, decât ființele omenești din jurul lor. Faptul că mintea lor se îndreaptă pe această cale este dovada că sunt inferioare, mărginite, încredute și egoiste. Ele se simt mult deasupra celor sărmani și smeriți, ca cei pe care Isus i-a chemat. Ele încearcă veșnic să-și asigure o poziție, să câștige aplauze, să obțină credit, ca să facă o lucrare mare pe care alții n-o pot face. Dar aceasta deranjează capacitatea delicatului lor organism să se asocieze cu cei umili și nenorociți. Motivele lor sunt cu desăvârșire greșite. Motivul pentru care ele evită unele dintre aceste îndatoriri, nu atât de agreabile, se află în egoismul lor suprem. Eul cel scump se află în centrul tuturor acțiunilor și motivațiilor lor.

Mi-a fost arătat Maiestatea cerului. Când El, căruia îngerii îi aduceau închinare, și care era bogat în cinstire, splendoare și slavă, a venit pe pământ și S-a făcut om, n-a invocat distinsa Lui natură ca o scuză spre a Se ține la distanță de cei nenorociți. În lucrarea Lui, El S-a aflat printre cei suferinzi, săraci, necăjiți și nevoiași. Hristos a fost întruparea perfecțiunii și a curăției. Caracterul și viața Lui au fost slăvite; cu toate acestea, El nu S-a aflat printre oameni cu titluri înalte și răsunătoare, nici printre cei mai onorabili din această lume, ci împreună cu cei disprețuiți și nevoiași. „Eu am venit”, spune divinusul Învățător, „să salvez ce era pierdut” (Matei 18, 11). Da, Maiestatea cerului a lucrat întotdeauna pentru a-i ajuta pe cei care aveau cea mai mare nevoie de ajutor. Fie ca exemplul lui Hristos să facă de rușine scuzele celor din această grupă, care sunt atât de atrași de sărmanul lor eu, încât consideră ca fiind sub gustul lor rafinat și sub înalta lor chemare să-i ajute pe cei neajutorați. Unii ca aceștia au luat o poziție mai înaltă decât Domnul lor, și în final, vor fi uimiți să se afle mai jos decât cei mai de jos din acea grupă cu care natura lor delicată și sensibilă a fost revoltată să se amestece și să lucreze pentru ei. Este adevărat, se poate ca nu totdeauna să fie plăcut să te unești cu Domnul și să devii conlucrător cu El în ajutorarea chiar a acelei grupe care se află în cea mai mare nevoie de ajutor; dar aceasta este lucrarea pe care S-a umilit s-o facă El Însuși. Este slujitorul mai mare decât Domnul lui? El ne-a dat exemplul și ne poruncește să-l imităm. Aceasta poate să fie neplăcut, totuși, datoria cere ca tocmai o astfel de lucrare să fie adusă la îndeplinire.

În fruntea lucrării e nevoie de bărbați credincioși și vrednici de încredere. Cei care n-au avut experiență în purtarea de poveri și care nu doresc să aibă acea experiență, cu nici un chip nu trebuie să se afle acolo. Sunt de dorit bărbați care vor să vegheze asupra sufletelor ca unii care trebuie să dea socoteală. La acest post important sunt de dorit tați și mame din Israel. Lăsați ca sufletele egoiste, preocupate de sine, zgârcite și lacome, să-și găsească un loc, unde mizerabilele lor trăsături de caracter nu vor fi atât de frapante. Cu cât mai izolați sunt unii ca aceștia, cu atât mai bine este pentru cauza lui Dumnezeu. Apelez la poporul lui Dumnezeu, oriunde s-ar putea găsi: Treziți-vă la datoria voastră. Aveți această lucrare pe inimă, pentru că trăim, într-adevăr, în mijlocul pericolelor zilelor din urmă.

Nădăjduiesc că întâmplarea cu N. Fuller vă va trezi, tați și mame, ca să vedeți necesitatea unei lucrări complete în casele voastre, în mijlocul vostru și al copiilor voștri, ca nici unul dintre voi să nu poată fi așa de înșelat de Satana, încât să socotească păcatul așa cum l-a socotit acest bărbat sărman, vrednic de multă compătimire. Aceia care au participat cu el la acest păcat nu s-ar fi lăsat niciodată să fie înșelați și ruinați, dacă ar fi avut un înalt simț de virtute și curăție, și ar fi nutrit o oroare constantă și viguroasă față de păcat și neleguire. În timp ce trăiesc și proclamă cea mai solemnă solie adusă vreodată ființelor omenești, prezentând Legea lui Dumnezeu ca un test al caracterului și ca sigiliul viului Dumnezeu, ei calcă sfintele ei porunci. Conștiința celor care au făcut

acest lucru a devenit închistată și împietrită. Ei s-au opus influenței Duhului lui Dumnezeu până ce au putut folosi adevărul sacru ca o mască spre a ascunde diformitatea sufletelor lor corupte. Omul acesta a fost teribil de înșelat de Satana. El slujea pasiunilor vicioase, în timp ce mărturisea că este consacrat lucrării lui Dumnezeu, slujind lucrurilor sfinte. El se socotea pe sine sănătos, în timp ce în el nu era nici o sănătate.

Am fost adânc mâhnită când am văzut puternica influență a pasiunilor senzuale, stăpânindu-i pe bărbați și pe femei cu o inteligență și capacitate peste medie. Ei ar fi fost în stare să se angajeze într-o lucrare bună, să exercite o influență puternică, dacă n-ar fi fost înrobiți de pasiuni josnice. Încrederea mea în omenire a fost teribil de zdruncinată. Mi s-a arătat că anumite persoane, aparent cu un comportament bun, neîngăduindu-și libertăți nepermise față de celălalt sex, erau vinovate de practicarea în taină a viciului aproape în fiecare zi din viața lor. Ele nu s-au abținut de la acest păcat teribil nici în timpul celei mai solemne adunări în sesiune. Au ascultat la cele mai solemne și impresionante cuvântări despre judecată, care păreau să le aducă în fața tribunalului lui Dumnezeu, făcându-le să se teamă și să se cutremure; totuși, continuau păcatul lor vrăjit și favorit, pângărindu-și trupurile. Erau atât de înrobite de acest păcat îngrozitor, încât păreau lipsite de puterea de a-și stăpâni patimile. Noi am lucrat serios pentru unii, i-am rugat stăruitor, am plâns și ne-am rugat pentru ei; totuși, aveam cunoștință că în mijlocul tuturor eforturilor noastre serioase și al profundeii întristări, forța obiceiului păcătos a obținut supremația și păcatele acestea erau comise.

Prin boli grave sau printr-o convingere puternică, conștiința unora dintre acești vinovați a fost trezită și i-a chinuit atât, încât i-a făcut să mărturisească lucrurile acestea în adâncă umilință. Alții sunt tot atât de vinovați. Ei au practicat acest păcat aproape întreaga lor viață, iar organismul lor distrus și memoria lor ca ciurul sunt rezultatul acestui păcat dăunător; totuși ei sunt prea mândri spre a mărturisi. Sunt discreți și n-au arătat remușcări de conștiință pentru acest păcat. Încrederea mea în experiența creștină a unora ca aceștia este foarte mică. Ei par să fie insensibili față de influența Duhului lui Dumnezeu. Pentru ei, sacru și profan e același lucru. Practica obișnuită a acestui viciu degradant și pângărirea trupurilor lor nu i-a condus la lacrimi amare și pocăință sinceră. Socotesc că păcatul lor este numai împotriva lor și greșesc în aceasta. Dacă ei se îmbolnăvesc la trup și minte, alții sunt făcuți să simtă, să sufere. Imaginația este greșită, memoria este deficitară, se fac greșeli și peste tot există o deficiență care îi afectează serios pe cei cu care locuiesc și se asociază cu ei. Regretul și umilirea amorului propriu sunt simțite, pentru că lucrurile acestea sunt cunoscute de alții.

Am amintit aceste cazuri spre a ilustra puterea acestui viciu distrugător de suflet și trup. Mintea întregă este predată pasiunii vulgare. Facultățile intelectuale și morale sunt învinse de puterile cele mai josnice. Trupul este moleșit, creierul slăbit. Materialul depus spre a hrăni organismul este risipit. Epuizarea organismului este mare. Nervii cei fini ai creierului, fiind excitați pentru o acțiune nenaturală, devin amorțiți și aproape întru-totul paralizați. Puterile intelectuale și morale slăbesc, în timp ce pasiunile senzuale se întăresc și sunt mult mai dezvoltate prin exercițiu. Apetitul pentru hrană nesănătoasă strigă spre a i se face pe plac. Când persoanele sunt robite de obiceiul onaniei, este imposibil să le fie trezite sensibilitățile morale pentru a aprecia lucrurile veșnice sau să se delecteze cu exerciții spirituale. Gânduri necurate cuceresc și stăpânesc imaginația și fascinează mintea, apoi urmează o dorință aproape nestăpânită pentru îndeplinirea faptelor necurate. Dacă mintea ar fi educată să mediteze la subiecte înalte, și imaginația să fie antrenată să reflecteze asupra lucrurilor curate și sfinte, ea ar fi întărită împotriva satisfacerii acestei teribile și josnice dorințe distrugătoare de suflet și trup. Prin educare, aceasta s-ar obișnui să stăruie asupra a ceea ce este înalt, ceresc, curat și sacru, și n-ar mai putea fi atrasă de această dorință josnică, stricată și dezagustătoare.

Ce putem spune despre cei care trăiesc în lumina strălucitoare a adevărului, și cu toate acestea, practică și urmează pe calea păcatului? Plăcerile excitante interzise au un farmec și o putere asupra lor și le stăpânește ființa întregă. Aceștia găsesc plăcere în nedreptate și nelegiuire, și trebuie să piară în afara cetății lui Dumnezeu, împreună cu orice lucru scârbos.

Am căutat să-i trezesc pe părinți la datoria lor și, cu toate acestea, ei continuă să doarmă. Copiii voștri practică viciul în taină și vă înșeală. Voi aveți în ei o încredere atât de mare, încât îi socotiți prea buni și nevinovați spre a fi capabili să practice păcatul în secret. Părinții îi mângâie și-i răsfată pe copiii lor, și le permit mândria, dar nu-i înfrânează cu fermitate și hotărâre. Ei au o frică așa de mare de spiritul lor îndărătnic și încăpățânat, încât se tem să vină în contact cu ei; păcatul neglijenței, care a fost notat împotriva lui Eli, va fi păcatul lor. Îndemnul lui Petru este de cea mai mare valoare pentru toți care se luptă pentru nemurire. El se adresează celor care au o credință de același preț:

„Simon Petru, rob și apostol al lui Isus Hristos, către cei ce au căpătat o credință de același preț cu a noastră, prin dreptatea Dumnezeului și Mântuitorului nostru Isus Hristos. Harul și pacea să vă fie înmulțite prin cunoașterea lui Dumnezeu și a Domnului nostru Isus Hristos! Dumnezeiasca Lui putere ne-a dăruit tot ce privește viața și evlavia, prin cunoașterea Celui ce ne-a chemat prin slava și puterea Lui, prin care El ne-a dat făgăduințele Lui nespuse de mari și scumpe, ca prin ele să vă faceți părtași firii dumnezeiești, după ce ați fugit de stricăciunea care este în lume, prin poftă. De aceea, dați-vă și voi toate silințele, ca să uniți cu credința voastră fapta, cu fapta cunoștința; cu cunoștința, înfrânarea; cu înfrânarea, răbdarea; cu răbdarea, evlavia; cu evlavia, dragostea de frați; cu dragostea de frați, iubirea de oameni. Căci dacă aveți din belșug aceste lucruri în voi, ele nu vă vor lăsa să fiți nici leneși, nici neroditori în ce privește deplina cunoștință a Domnului nostru Isus Hristos. Dar cine nu are aceste lucruri, este orb, umblă cu ochii închiși, și a uitat că a fost curățit de vechile lui păcate. De aceea, fraților, căutați cu atât mai mult să vă întăriți chemarea și alergarea voastră; căci, dacă faceți lucrul acesta, nu veți aluneca niciodată.

În adevăr, în chipul acesta vi se va da din belșug intrare în Împărăția veșnică a Domnului și Mântuitorului nostru Isus Hristos” (2 Petru 1, 1-11).

Noi suntem într-o lume în care lumina și cunoștința abundă, totuși, mulți, care pretind o credință de același preț, sunt ignoranți de bună voie. Lumina este în jurul lor, totuși, ei nu și-o însușesc. Părinții nu văd necesitatea de a se informa, de a obține cunoștință și de a o pune în practică în viața lor de căsătorie. Dacă ar urma după îndemnul apostolului și ar trăi după planul adaosului, ei n-ar fi neroditori în cunoașterea Domnului Isus Hristos. Dar mulți nu înțeleg lucrarea de sfințire. Ei par să creadă că au atins-o, când ei au învățat numai prima lecție de adunare. Sfințirea este o lucrare progresivă; la ea nu se ajunge într-o oră sau o zi, și apoi să fie menținută fără nici un efort special din partea noastră.

Mulți părinți nu obțin cunoștința pe care ar trebui s-o obțină în viața lor de căsătorie. Ei nu se păzesc ca Satana să nu profite de ei și să le stăpânească mintea și viața. Nu înțeleg că Dumnezeu le cere să-și stăpânească viața de căsătorie față de orice excese. Doar foarte puțini socotesc că este o datorie religioasă să-și stăpânească pasiunile. Ei s-au unit în căsătorie pentru scopul ales de ei, și de aceea, conchid că legătura căsătoriei sfințește satisfacerea pasiunilor josnice. Chiar bărbați și femei care mărturisesc evlavia dau frâu liber pasiunilor păcătoase și nu se gândesc deloc că Dumnezeu le cere socoteală pentru cheltuirea energiei vitale, care le slăbește puterea vieții și le moleștește organismul întreg.

Legământul căsătoriei acoperă păcate de cea mai întunecată nuanță. Bărbați și femei care mărturisesc evlavia își degradează trupurile prin satisfacerea celor mai stricăcioase pasiuni, și astfel se înjosesc sub nivelul animalelor. Ei abuzează de puterile pe care li le-a dat Dumnezeu spre a fi păstrate în sfințenie și cinste. Sănătatea și viața sunt sacrificate pe altarul pasiunii josnice. Puterile superioare și nobile sunt aduse în supunere față de înclinațiile senzuale. Cei care păcătuiesc astfel nu cunosc rezultatul umblării lor. Dacă toți ar putea să vadă toată suferința pe care și-o atrag asupra lor prin satisfacerea dorințelor lor păcătoase, s-ar alarma, și cel puțin unii ar evita calea păcatului care aduce o răsplată atât de înspăimântătoare. Pentru o mare grupă este lăsată ca moștenire o astfel de existență mizerabilă, încât pentru ei ar fi mai preferabilă moartea decât viața; și mulți mor prematur, viața lor fiind sacrificată într-o rușinoasă lucrare de satisfacere excesivă a pasiunii lor senzuale. Dar pentru că sunt căsătoriți, ei socotesc că nu comit nici un păcat.

Bărbați și femei, într-o bună zi veți afla ce este pofta carnală și rezultatul satisfacerii ei. Patimă tot atât de josnică poate fi găsită în legătura de căsătorie, ca și în afara ei. Apostolul Pavel îi îndeamnă pe soți să-și iubească soțiile „cum a iubit și Hristos biserica și S-a dat pe Sine pentru ea”. „Tot așa trebuie să-și iubească și bărbații nevestele, ca pe trupurile lor. Cine își iubește nevasta, se iubește pe sine însuși. Căci nimeni nu și-a urât vreodată trupul, ci îl hrănește, îl îngrijește cu drag, ca și Hristos biserica” (Efeseni 5, 24.25.28.29). Nu iubirea curată este cea care îl stimulează pe un bărbat să facă din soția lui o unealtă care să slujească acestei poftes desfrânate. Este pasiunea senzuală care țipă după satisfacerea dorinței. Cât de puțini bărbați dovedesc iubirea lor în felul specificat de apostol: „Cum a iubit și Hristos biserica și S-a dat pe Sine pentru ea, ca s-o sfințească (nu s-o pângărească) și s-o curețe ca să fie sfântă și fără prihană” (Efeseni 5, 26.27). Aceasta este calitatea iubirii din legământul căsătoriei, pe care Dumnezeu îl recunoaște ca fiind sfânt. Iubirea este un principiu sfânt și curat; dar pasiunea desfrânată nu vrea să admită înfrânare și să i se dicteze sau să fie stăpânită de rațiune. Ea este oarbă față de urmări; ea nu vrea să judece de la cauză la efect. Multe femei suferă de mare debilitate și de boala instalată, pentru că nu s-a ținut seamă de legile ființei lor; au fost călcate legile naturii. Puterea sistemului nervos a fost risipită de bărbați și femei, fiind solicitată de acțiuni nenaturale spre a satisface pasiuni josnice; și această pasiune vulgară, josnică, hidoasă, monstruoasă, pretinde delicatul nume de iubire.

Mulți dintre preținșii creștini care au trecut prin fața mea păreau lipsiți de restricții morale. Ei aveau mai multe caracteristici animalice decât onorabile. De fapt, ei toți erau aproape ca animalele. Bărbați de felul acesta își degradează soțiile pe care au făgăduit că le vor hrăni și îndrăgi. Ele sunt considerate niște unelte puse în slujba satisfacerii înclinațiilor josnice, desfrânate. Și foarte multe femei se supun să devină roabe ale înclinațiilor desfrânate; ele nu-și păstrează trupurile lor în cinste și sfințenie. Soția nu-și păstrează demnitatea și respectul de sine, pe care l-a avut înainte de căsătorie. Această orânduire divină ar trebui să-i păstreze și să-i mărească respectul ei femeiesc și demnitatea ei sacră; dar feminitatea ei castă, demnă și pioasă, a fost consumată pe altarul patimei josnice; ea a fost sacrificată spre plăcerea soțului ei. În curând, ea pierde respectul față de soț, care nu ține seamă de legile cărora se supun animalele. Viața de căsătorie devine un jug amar; pentru că iubirea moare și adesea locul ei îl ia neîncrederea, gelozia și ura.

Nici un bărbat nu o poate iubi cu adevărat pe soția lui când vrea să se supună răbdătoare, să devină sclava lui și să slujească pasiunilor lui depravate. Prin supunerea ei pasivă ea pierde valoarea pe care a avut-o altădată în ochii lui. El o vede trasă în jos de la tot ce-i înălțător, la un nivel josnic; și în curând, el bănuiește că tot așa de ușor se va supune să fie degradată de un altul, ca și de el însuși. El se îndoiește de fidelitatea și curăția ei, se plictisește de ea, și caută ca altcineva să-i trezească și să-i intensifice pasiunile lui diabolice. Nu se ține seama de Legea lui Dumnezeu. Bărbații aceștia sunt mai răi decât brutele; ei sunt demoni în formă de oameni. Ei nu cunosc principiile înălțătoare și înnobilitoare ale adevăratei iubiri sfințite.

Soția devine și ea geloasă pe soțul ei și bănuiește că, dacă i s-ar ivi ocazia, el ar fi tot atât de gata să-i facă curte alteia, ca și ei. Ea vede că el nu este stăpânit de conștiință sau de teama de Dumnezeu; toate aceste bariere sacre sunt doborâte la pământ de către pasiuni desfrânate; tot ceea ce este cucernic în soț este robit poftes brute și josnice.

Lumea este plină de bărbați și femei de acest fel; și chiar case mari, elegante și cu gust, conțin în ele un iad. Închipuiți-vă, dacă puteți, ce fel de urmași trebuie să aibă astfel de părinți. Nu vor cădea copiii pe scară și mai jos? Părinții dau pecetea caracterului copiilor lor. De aceea, copiii care se nasc din acești părinți moștenesc de la ei calitățile minții, care sunt de natură inferioară, josnică. Și Satana hrănește tot ceea ce tinde spre stricăciune. Problema care trebuie precizată acum, este: Trebuie, oare, ca soția să se simtă obligată a se supune orbește cerințelor soțului ei, când ea vede că nu-l stăpânește nimic altceva decât patimi josnice și când rațiunea și judecata ei sunt convinse că ea face acest lucru spre vătămarea trupului ei, pe care Dumnezeu i-a poruncit să-l țină în sfințenie și cinste, păstrându-l ca o jertfă vie pentru Dumnezeu?

Nu este o iubire curată și sfântă aceea care o face pe soție să satisfacă înclinațiile senzuale ale soțului ei cu prețul sănătății și vieții ei. Dacă ea are iubire și înțelepciune adevărată, va căuta să-l

abată de la satisfacerea pasiunilor lui păcătoase spre subiecte înalte și spirituale, stăruind asupra interesantelor teme spirituale. Se poate să fie necesar să insiste umilă și afectuoasă, chiar cu riscul neplăcerii lui, că nu-și poate înjosi trupul, supunându-se la excese sexuale. Ea trebuie să-i amintească, într-o manieră afectuoasă și amabilă, că Dumnezeu are cea dintâi, și cea mai mare pretenție asupra ființei ei întregi, și că ea nu poate trece cu vederea această pretenție, pentru că va fi trasă la răspundere în ziua cea mare a lui Dumnezeu: „Nu știți că trupul vostru este Templul Duhului Sfânt, care locuiește în voi, și pe care l-ați primit de la Dumnezeu? Și că voi nu sunteți ai voștri? Căci ați fost cumpărați cu un preț. Proslăviți dar pe Dumnezeu în trupurile voastre, care sunt ale lui Dumnezeu”. „Voi ați fost cumpărați cu un preț. Nu vă faceți dar robi oamenilor” (1 Corinteni 6, 19.20; 7, 23).

Dacă ea vrea să-și înalțe afecțiunile și să-și păstreze în sfințire și cinste demnitatea feminității ei delicate, femeia poate face mult prin judicioasa ei influență, ca să-l sfințească pe soțul ei și astfel să-și îndeplinească înalta ei misiune. Făcând astfel, ea poate să-i salveze pe amândoi, pe soțul ei și pe ea însăși, îndeplinind astfel o lucrare dublă. În această problemă, atât de delicată și dificilă de tratat, este necesară multă înțelepciune și răbdare, cât și tărie și curaj moral. Tărie și har se poate afla în rugăciune. Iubirea sinceră trebuie să fie principiul conducător al inimii. Iubire față de soț poate să fie singura temelie corectă a acțiunii.

Dacă soția hotărăște că este prerogativa soțului să aibă deplină stăpânire asupra trupului ei și să-i modeleze mintea, ca să se potrivească cu a lui în orice privință, să meargă pe aceeași cale cu a lui și să își supună individualitatea, atunci identitatea ei este pierdută, absorbită de cea a soțului. Ea devine o simplă mașină pentru voința lui spre a o acționa și stăpâni, o creatură a plăcerii lui. El gândește, hotărăște și făptuiește pentru ea. Acceptând această poziție pasivă, ea îl dezonorează pe Dumnezeu. Înaintea Lui, ea are o responsabilitate pe care trebuie s-o apere.

Când soția își supune corpul și mintea stăpânirii soțului ei, fiind pasivă față de voința lui în toate lucrurile, sacrificându-și conștiința, demnitatea și chiar identitatea, ea pierde ocazia de a exercita acea influență puternică spre bine, pe care ar trebui s-o aibă spre a-l ridica pe soțul ei. Ea ar putea să domolească firea lui aspră, și influența ei sfințitoare ar putea fi exercitată în felul de a curăți și purifica, făcându-l să se străduiască serios să-și stăpânească pasiunile și să fie dispus spre cele spirituale, ca împreună să poată fi părtași la natura divină, scăpați de stricăciunea care este în lume, prin poftă. Puterea influenței poate fi spre a conduce mintea la subiecte nobile, mai presus de satisfacerea plăcerilor senzuale și josnice, pe care inima nerenăscută prin har le caută în mod natural. Dacă soția simte că, pentru a-i plăcea soțului, ea trebuie să coboare la nivelul lui, când pasiunea senzuală este principalul temei al iubirii lui și îi controlează acțiunile, ea nu-l place lui Dumnezeu, pentru că nu reușește să exercite o influență sfințitoare asupra soțului ei. Dacă socotește că trebuie să se supună pasiunilor senzuale ale soțului ei, fără nici un cuvânt de protest, ea nu-și înțelege datoria față de el, nici față de Dumnezeu ei. Excesul sexual va nimici efectiv iubirea pentru exerciții devoționale, îi va lua creierului substanța necesară pentru nutriția organismului și va extenua și mai mult vitalitatea. Nici o femeie nu trebuie să-l ajute pe soțul ei la această lucrare de nimicire de sine. Ea n-o va face, dacă este iluminată și are pentru el o iubire adevărată.

Cu cât sunt îngăduite mai mult pasiunile senzuale, cu atât devin mai puternice, și cu atât mai violente vor fi pretențiile lor pentru a le satisfacă. Bărbații și femeile temătoare de Dumnezeu să se trezească la datoria lor. Mulți dintre preținșii creștini suferă de paralizie de nervi și creier, din cauza necumpătării lor în această privință. Putreziciune este în oasele și măduva multora dintre cei care sunt priviți ca oameni buni, care se roagă și plâng, și care se află în locuri înalte, dar ale căror corpuri pângărite nu vor trece niciodată prin porțile cetății cerești.

O, dacă aș putea să-i fac pe toți să înțeleagă obligația lor față de Dumnezeu, de a-și păstra organismul fizic și psihic în cea mai bună stare, spre a aduce Creatorului lor un serviciu desăvârșit! Fie ca femeile creștine să se abțină, atât prin cuvânt, cât și prin faptă, de la excitarea pasiunilor senzuale ale soților lor. Multe n-au deloc tărie de irosit în această direcție. Din tinerețea lor ele au slăbit creierul și și-au subminat organismul prin satisfacerea pasiunilor senzuale.

Lozinca vieții lor de căsătorie ar trebui să fie lepădare de sine și cumpătare; atunci copiii care li se vor naște nu vor fi expuși să aibă partea intelectuală și morală slabă și cea senzuală tare. Viciul la copii este aproape universal. Nu există o cauză? Cine le-a dat pecetea caracterului? Fie ca Domnul să deschidă ochii tuturor, ca să vadă că stau pe locuri alunecoase.

Din tabloul care mi-a fost prezentat despre stricăciunea bărbaților și a femeilor care mărturisesc evlavia, m-am temut că am să-mi pierd toată încrederea în omenire. Am văzut că aproape toți se află într-o amortire înfricoșătoare. Este aproape imposibil să-i trezești pe cei care ar trebui să fie treji, ca astfel să aibă întrucâtva un simțământ exact despre puterea pe care Satana o deține asupra minții lor. Ei nu-și dau seama de stricăciunea care abundă în jurul lor. Satana le-a orbit mintea și i-a adormit în siguranță senzuală. Nereușita eforturilor noastre de a-i ridica pe alții să înțeleagă marile pericole care asediază sufletele, m-a făcut uneori să mă tem că ideile mele despre stricăciunea inimii omenești erau exagerate. Dar când sunt aduse în fața noastră fapte care dovedesc trista urâțenie a unuia care a îndrăznit să slujească în lucrări sacre, în timp ce avea o inimă stricată, unul ale cărui mâini pătate de păcat au profanat vasele sfinte ale Domnului, sunt sigură că n-am desenat un tablou prea drastic.

Eu aduc mărturie foarte puternică, atât prin scris, cât și prin vorbire, sperând să-l trezesc pe poporul lui Dumnezeu să înțeleagă că a căzut în vremuri periculoase. Am fost deprimată profund, văzând indiferența manifestată de cei care ar trebui să înțeleagă lucrările lui Satana, și care ar trebui să fie treji și de pază. Am văzut că Satana dirijează chiar și mințile celor care mărturisesc adevărul, să se dedea la teribilul păcat al curviei. Mintea unui bărbat sau a unei femeie nu trebuie să coboare într-o clipă de la curăție și sfințenie la depravare, stricăciune și păcat. Se cere timp spre a schimba omenescul în divin, sau a-i degrada pe cei făcuți după chipul lui Dumnezeu în brutali sau satanici. Prin privire, ajungem schimbați. Deși făcut după chipul Făcătorului său, omul își poate educa mintea în așa fel, încât păcatul pe care l-a detestat altădată va deveni plăcut pentru el. Când încetează să vegheze și să se roage, el încetează să mai păzească fortăreața, inima, și se angajează în păcat și nelegiuire. Mintea este înjosită, și este imposibil să fie ridicată din nou din stricăciune, în timp ce este educată să înrobească puterile morale și intelectuale, aduse în supunere față de patimi vulgare. Împotriva minții păcătoase trebuie dusă o luptă continuă; și trebuie să fim ajutați de influența curățitoare a harului lui Dumnezeu, care va atrage mintea spre cele de sus și o va obișnui să mediteze asupra lucrurilor curate și sfinte.

Trupul nu este supus de mulți dintre cei care mărturisesc a păzi Sabatul. Unii, a căror minte a fost dintotdeauna depravată, au îmbrățișat Sabatul. Și când au îmbrățișat adevărul, ei n-au simțit nevoia de a se conforma sincer și a-și schimba tot cursul acțiunii lor. Ei au urmat ani de zile înclinațiile unei inimi nerenăscute și au fost stăpâniți de pasiunile corupte ale naturii lor păcătoase, care au șters chipul lui Dumnezeu în ei și au pângărit de orice s-au atins; de aceea viitoarea lor viață va fi mult prea scurtă, în cazul celei mai lungi, spre a urca pe scara desăvârșirii creștine a lui Petru, pregătitoare pentru intrarea lor în Împărăția lui Dumnezeu. Dar nu sunt mulți care simt că nu pot fi mântuiți prin mărturisirea adevărului, dacă nu ajung să fie sfințiți prin adevăr, ca răspuns la rugăciunea divinului nostru Domn către Tatăl Său: „Sfințește-i prin adevărul Tău. Cuvântul Tău este adevărul” (Ioan 17, 17). Bărbați și femei care mărturisesc a fi ucenici ai lui Hristos și păzesc toate poruncile lui Dumnezeu, va trebui să simtă în viața lor zilnică adevăratul spirit care se luptă spre a intra pe poarta cea strâmtă. Cei care se luptă sunt singurii care se vor sili să treacă prin poarta cea strâmtă și calea cea îngustă care duce la viața veșnică, la bucurie deplină și satisfacții veșnice. Cei care doar caută să intre, niciodată nu vor fi în stare. Întreaga viață creștină a multora va fi petrecută într-un efort nu mai mare decât acela de a căuta, și singura lor răsplătă va fi să descopere o totală imposibilitate pentru ei de a intra pe acea poartă strâmtă.

Am fost surprinsă să văd cât de multe familii sunt orbite de Satana, așa încât ele nu au nici o bănuială despre lucrările, vicleniile și înșelăciunea lui Satana, practicate chiar în mijlocul lor. Părinții par să fie drogați de influența paralizatoare a celui rău și, totuși, socotesc că totul este în regulă. Mi-a fost arătat că Satana caută să degradeze mințile celor ce se unesc în căsătorie, pentru ca el să-și poată pune pecetea lui hidoasă pe chipul copiilor lor. Pentru că au intrat în legătură de căsătorie,

mulți socotesc că-și pot permite să fie stăpâniți de patimi senzuale. Ei sunt conduși de Satana, care îi înșeală și-i face să pervertească această instituție sacră. El este foarte mulțumit cu acest nivel inferior, pe care-l ia mintea lor; pentru că el are mult de câștigat în această direcție. Satana știe că, dacă poate excita patimile josnice și le menține în ascendență, el n-are de ce să fie îngrijorat cu privire la experiența lor creștină; pentru că facultățile morale și intelectuale vor fi subordonate, în timp ce înclinațiile senzuale vor predomina și vor fi ascendente; și aceste patimi josnice vor fi întărite prin exercitare, în timp ce calitățile mai nobile vor deveni din ce în ce mai slabe.

El îi poate modela pe copii mult mai ușor decât pe părinții lor, pentru că el poate să controleze în așa fel mintea părinților, încât, prin ei, poate pune propria lui pecete pe caracterul copiilor lor. În felul acesta, mulți copii se nasc cu pasiuni senzuale, în mare măsură în ascendență, în timp ce facultățile morale sunt slab dezvoltate. Copiii aceștia au nevoie de cea mai atentă creștere pentru a scoate la lumină, a întări și dezvolta puterile intelectuale și morale, ca acestea să poată lua conducerea. Dar lucrările lui Satana nu sunt observate, vicleniile lui nu sunt înțelese. Copiii nu sunt educați pentru Dumnezeu. Educația lor religioasă și morală este neglijată. Pasiunile senzuale sunt în continuu întărite, în timp ce facultățile morale ajung slăbite.

Unii copii încep să practice onania încă din copilărie; și pe măsură ce cresc în vârstă, pasiunile păcătoase cresc o dată cu creșterea lor și se întăresc o dată cu întărirea lor. Mintea lor nu se odihnește. Fetele doresc compania băieților, și băieții pe cea a fetelor. Comportamentul lor nu este rezervat și modest. Sunt foarte obraznici și îndrăzneți și își iau libertăți necuviincioase. Obiceiul onaniei le-a înjosit mintea și le-a pătat sufletele. Cugete netrebnice, citirea de romane, povești de dragoste și cărți cu conținut murdar le excită imaginația, și exact așa ceva se potrivește cu mintea lor depravată. Lor nu le place să muncească și când se angajează în vreo lucrare se plâng de oboseală; îi doare spatele; îi doare capul. Există o cauză obiectivă? Sunt ei obosiți din cauza muncii lor? Nu, nu! Și totuși părinții cedează față de plângerile lor și îi eliberează de muncă și responsabilitate. Aceasta este exact cel mai rău lucru pe care îl pot face pentru ei. Ei îndepărtează în felul acesta aproape singura barieră care îl împiedică pe Satana să aibă acces liber la mintea lor slăbită. Munca folositoare ar fi, într-o mare măsură, o apărare față de stăpânirea lor de către acest viciu.

Noi avem o oarecare cunoștință despre maniera lui Satana de a lucra și despre cât de bine reușește să facă aceasta. Din ceea ce mi-a fost arătat, el a paralizat mintea părinților. Cu greu bănuiesc că copiii lor pot fi greșiți și păcătoși. Unii dintre acești copii mărturisesc a fi creștini și părinții continuă să doarmă, netemându-se de nici o primejdie; în timp ce mintea și trupul copiilor lor devin epave. Unii părinți nici măcar nu se îngrijesc să-și țină copiii cu ei când sunt în casa lui Dumnezeu. Tinerile iau parte la adunări, împreună cu părinții lor, și-și ocupă locuri, dacă e posibil, mai ales în ultimele rânduri.

Ele au obiceiul de a se scuza pentru părăsirea locașului. Băieții înțeleg acest lucru și ies mai înainte sau după fete, și apoi când adunarea se încheie, ei le însoțesc acasă. Părinții nu sunt deloc informați de acest lucru. Din nou sunt prezentate pretexte pentru a merge la plimbare, și băieții și fete se adună pe terenuri plăcute sau în alte locuri retrase și acolo se joacă și se distrează, fără ca cineva să-i supravegheze. Ei îi imită pe bărbații și pe femeile mature.

Aceasta este o epocă grăbită. Băieții și fetițele încep să-și acorde atenție unii altora când ar trebui să fie la grădiniță, ca să ia lecții de modestie și comportament. Care este efectul acestei amestecări? Mărește aceasta castitatea tinerilor, care se dună astfel împreună? Desigur că nu! Aceasta mărește prima poftă păcătoasă, iar după astfel de întâlniri, tinerii sunt înnebuniți de diavol și se dedau la practici netrebnice.

Părinții sunt adormiți și nu știu că Satana a înfipt steagul său diabolic chiar în mijlocul familiilor lor. Am fost îndemnată să întreb, ce vor deveni tinerii din acest veac stricat? Repet, părinții sunt adormiți. Copiii sunt zăpăciți de un bolnăvicios sentimentalism de dragoste, și adevărul nu are putere să corecteze răul. Ce poate fi făcut spre a opri curentul răului? Părinții pot face mult, dacă vor. Dacă o fată care de-abia a ajuns să intre în vârsta adolescenței este acostată necuviincios de un băiat de vârsta ei, sau mai în vârstă, ea trebuie să fie învățată să se simtă atât de jignită, încât astfel de apropouri să nu mai fie repetate niciodată. Când este des căutată compania unei fete de către

băieți sau tineri, ceva este rău. Acea fată tânără are nevoie de o mamă care să-i arate care este locul ei, să o înfrâneze și s-o învețe ce se cuvine unei fete de vârsta ei.

Învățătura stricată, care s-a răspândit și care susține, din punct de vedere al sănătății, că sexele trebuie să se amestece, și-a făcut lucrarea ei vătămătoare. Când părinții și tutorii descoperă o zecime din dibăcia pe care o posedă Satana, atunci această asociere de sexe poate fi aproape inofensivă. Așa cum stau lucrurile, Satana are cel mai mare succes în efortul lui de a fermeca mintea tinerilor, iar amestecul de băieți și fete nu face decât să mărească răul de douăzeci de ori. Faceți ca băieții și fetele să fie antrenați în muncă folositoare. Dacă sunt obosiți, ei vor fi mai puțin tentați să-și corupă propriile lor corpuri. Nimic nu este de sperat în cazul tinerilor, dacă nu există o schimbare totală în mintea celor care sunt mai în vârstă. Viciul este imprimat pe fizionomia băieților și a fetelor, și totuși, ce este de făcut spre a opri înaintarea acestui rău? Băieții și tinerii sunt lăsați și încurajați să-și ia libertatea de a face aporouri necuviincioase fetelor și tinerelor. Rugăciunea mea este ca Dumnezeu să-i trezească pe tați și pe mame la o lucrare serioasă, spre a schimba această teribilă stare de lucruri.

Mă uitam la mărturiile date pentru păzitorii Sabatului și am fost uimită de îndurarea lui Dumnezeu și de purtarea Lui de grijă pentru poporul Său, care le dă atât de multe avertizări, le scoate în evidență primejdiile și prezintă înaintea lor poziția înaltă pe care dorește ca ei s-o ocupe. Dacă ei s-ar păstra în iubirea Lui și s-ar despărți de lume, Dumnezeu ar face ca binecuvântările Lui să rămână asupra lor și lumina Lui să strălucească în jurul lor. Influența lor spre bine ar putea fi simțită în fiecare ramură a lucrării și în fiecare parte a câmpului Evangheliei. Dar ei nu reușesc să aibă gândul lui Dumnezeu, dacă continuă să aibă un simțământ atât de mic despre înaltul caracter al lucrării, cum au avut în trecut; influența și exemplul lor se vor dovedi a fi un blestem teribil. Ei vor produce vătămare, și numai vătămare. Sângele cel prețios al sufletelor se va găsi pe hainele lor.

Mărturiile de avertizare au fost repetate. Eu întreb: Cine a luat seama la ele? Cine a fost zelos în a se pocăi de păcatele și nelegiuirea lor și să alerge serios spre țintă pentru premiul chemării cerești a lui Dumnezeu în Hristos Isus?

Cine a arătat lucrarea lăuntrică a lui Dumnezeu, care duce la tăgăduire de sine și umilă jertfire de sine? Care dintre cei care au fost avertizați s-au despărțit de lume, de iubirea și poftele ei, încât să arate o creștere zilnică în harul și cunoașterea Domnului și Mântuitorului nostru Isus Hristos? Pe cine să găsim printre cei activi care să simtă povara pentru biserică? Pe cine să vedem că Dumnezeu îi folosește în mod special, lucrând prin ei, să înalțe stindardul și să aducă biserica la înălțimea Lui, ca ei să-L poată încerca pe Domnul și să vadă dacă nu va revărsa o binecuvântare asupra lor?

Eu am așteptat nerăbdătoare, sperând că Dumnezeu va pune Duhul Său în unii și îi va folosi ca unelte ale îndreptării spre a trezi și pune în ordine biserica. Am fost aproape disperată când am văzut, an după an, o mai mare depărtare de simplitatea pe care mi-a arătat-o Dumnezeu, care ar trebui să caracterizeze viața urmașilor Lui. Există din ce în ce mai puțin interes și mai puțină consacrare față de cauza lui Dumnezeu. Eu întreb: În ce au căutat să trăiască în conformitate cu lumina dată lor cei care mărturisesc a crede în mărturii? În ce au luat seama la mărturiile date? În ce au ținut ei cont de instrucțiunile pe care le-au primit?

Am văzut că trebuie să fie efectuate mari schimbări în inimile și viața multora, înainte ca Dumnezeu să poată lucra prin ei, prin puterea Lui, pentru salvarea altora. Ei trebuie să fie reînnoiți după chipul lui Dumnezeu, în dreptate și sfințire adevărată. Atunci iubirea de lume, iubirea de sine și orice ambiție a vieții menite să înalțe eul vor fi schimbate prin harul lui Dumnezeu și folosite în lucrarea specială de salvare de suflete pentru care a murit Hristos. Umilința va lua locul mândriei și trufașa prețuire de sine va fi schimbată cu blândețe. Orice putere a inimii va fi stăpânită de iubire dezinteresată pentru toată lumea. Am văzut că Satana se va trezi când ei vor începe să lucreze serios la reformarea lor. El știe că aceste persoane, dacă sunt consacrate față de Dumnezeu, pot să facă dovada tăriei făgăduințelor Lui și să realizeze o putere care lucrează în ei, și pe care adversarul nu e în stare s-o contracareze sau să-i reziste. Ei vor realiza viața lui Dumnezeu în suflet.

O familie a avut nevoie, în mod deosebit, de toate binefacerile pe care putea să le primească din reforma în mâncare, totuși, chiar aceștia au fost complet abătuți. Carnea și untul au fost folosite de ei fără restricție, și condimentele n-au fost complet îndepărtate. Familia aceasta ar fi putut avea mari foloase dintr-o mâncare hrănitoare, bine aranjată. Capul familiei avea nevoie de o hrană nutritivă simplă. Ocupația lui era sedentară, și sângele s-a mișcat greu prin organismul lui. El n-a putut avea ca alții, folos din exerciții sănătoase; de aceea hrana lui trebuia să fie de calitate și cantitate corectă. În această familie, n-a fost o administrare corectă cât privește mâncarea; acolo a fost neregularitate. Ar fi trebuit să fie pentru fiecare mâncare timp anumit, și hrana trebuia pregătită în formă simplă și fără grăsimi; dar a trebuit să urmeze dureri spre a avea o hrană hrănitoare, sănătoasă și atrăgătoare. În această familie, ca și în multe altele, se făcea pentru vizitatori o demonstrație specială — au fost pregătite multe feluri de mâncare, și adesea făcute prea bogate, astfel că cei care ședeau la masă erau ispitiți să mănânce peste măsură de mult. Și apoi, în absența musafirilor, a urmat o mare sărăcire a preparatelor aduse pe masă. Mâncarea era slabă și lipsită de aport nutritiv. Era considerată ca o hrană „doar pentru noi”. Mâncarea era adesea ciugulită și timpul regulat pentru masă nu era respectat. Printr-o astfel de administrare, fiecare membru al familiei era vătămat. Este un păcat pentru fiecare dintre surorile noastre să facă așa de mari pregătiri pentru vizitatori și să facă rău propriilor lor familii, printr-o mâncare sărăcăcioasă, care nu va reuși să hrănească organismul.

Fratele la care s-a făcut referire simțea o lipsă în organismul lui; el nu era hrănit, și a crezut că mâncarea cu carne îi va da tăria de care avea nevoie. Dacă ar fi fost îngrijit cum trebuie — masa întinsă la timp potrivit și cu hrană de calitate — toate cererile organismului ar fi fost din belșug împlinite. Untul și carnea excită. Acestea au vătămat stomacul și au pervertit gustul. Nervii sensibili ai creierului au fost amorțiți și apetitul senzual întărit pe socoteala facultăților intelectuale și morale. Aceste puteri superioare, care trebuia să-i stăpânească, au devenit mai slabe, astfel că lucrurile veșnice nu erau sesizate. Paralizia a amorțit spiritul și devoțiunea. Satana a triumfat, văzând cât de ușor poate să aibă acces prin apetit și să stăpânească pe bărbați și pe femei cu agerime de minte, meniți de Creator să facă o lucrare mare și bună.

Cazul amintit mai sus nu este izolat; dacă ar fi fost, nu l-aș fi prezentat aici. Când Satana pune stăpânire pe minte, ce repede dispare lumina și instrucțiunea pe care a dat-o Domnul atât de binevoitor și nu mai are nici o putere! Cât de mulți formulează scuze și prezintă necesități care n-au nici o rațiune, pentru a-i susține în umblarea lor cea rea, și a înlătura lumina, călcând-o în picioare! Eu vorbesc cu convingere. Cea mai mare obiecțiune față de reforma sanitară este că poporul acesta n-o trăiește; și pe deasupra, ei vor spune că nu pot trăi reforma sanitară și să-și păstreze puterea.

În fiecare caz de felul acesta, descoperim un bun motiv pentru care ei nu pot trăi reforma sanitară. Ei n-o trăiesc și niciodată n-au urmat-o cu strictete, de aceea ei nu au folos din ea. Unii cad în greșală pentru că, renunțând la mâncarea de carne, nu o înlocuiesc cu cele mai bune fructe și vegetale, pregătite în cea mai naturală stare, fără grăsimi și condimente. Dacă ei ar aranja cu îndemănare darurile cu care i-a înconjurat Creatorul, dacă părinții și copiii cu o conștiință lucidă s-ar angaja uniți în lucrare, ei s-ar bucura de o hrană simplă și apoi ar fi în măsură să vorbească pe înțeles despre reforma sanitară. Cei care n-au fost convertiți la reforma sanitară, și niciodată n-au adoptat-o pe deplin, nu sunt judecători ai binefacerilor ei. Cei care se abat ocazional să-și satisfacă gustul, mâncând un curcan îngrășat, sau altă mâncare de carne, își pervertesc apetitul și nu sunt cei care să judece binefacerile pentru organism ale reformei sanitare. Ei sunt stăpâniți de gust, și nu de principii.

Eu am o masă bine stabilită pentru toate ocaziile. Nu fac nici o schimbare pentru vizitatori, fie că sunt credincioși sau necredincioși. Caut ca niciodată să nu fiu surprinsă de lipsa de pregătire, pentru a putea avea la masa mea de la unu la șase musafiri, care s-ar putea întâmpla să intre în casă. Am destulă hrană simplă, sănătoasă, gata să satisfac foamea și să hrănească organismul. Dacă cineva dorește mai mult decât atât, ei sunt liberi să găsească aceasta în altă parte. Unt sau mâncare cu carne de orice fel nu ajung pe masa mea. Prăjituri se află rar pe ea. În general, am o bogată provizie de fructe, pâine bună și vegetale. Masa noastră este totdeauna bine apreciată și toți cei care

mănâncă se simt bine și trag foloase. Toți iau loc fără poftă de gurmand, dar mănâncă cu poftă darurile oferite de Creatorul nostru.

O surprinzătoare indiferență a fost manifestată cu privire la acest important subiect chiar de către cei din inima lucrării. Lipsa de stăruință cu privire la principiile reformei sanitare este un adevărat semn al caracterului și tăriei lor spirituale. Ei sunt deficitari în perfecționarea experienței lor creștine. Conștiința nu este luată în seamă. Temeiul sau cauza fiecărei acțiuni corecte, care există și lucrează în inima reînnoită, asigură ascultare fără motive externe sau egoiste. Duhul adevărului și o conștiință bună sunt suficiente pentru a inspira și reglementa motivele și purtarea celor care învață de la Hristos și sunt asemenea Lui. Cei care n-au puterea principiului religios în ei sunt abătuți ușor prin exemplul altora, într-o direcție greșită. Cei care niciodată n-au învățat de la Dumnezeu datorită lor, și nu au făcut ei înșiși cunoștință cu scopurile Lui cu privire la ei, nu sunt vrednici de încredere în vremuri de conflict serios cu puterile întunericului. Ei sunt abătuți de aparențele externe și actuale. Oamenii lumesci sunt guvernați de principii lumesci; ei nu pot aprecia altfel. Dar creștinii nu trebuie să fie guvernați de aceste principii. Ei trebuie să caute să se întărească pe ei înșiși în îndeplinirea datoriei lor din nici o altă considerare decât din iubirea de a asculta de fiecare cerință a lui Dumnezeu, așa cum se află în Cuvântul Lui și e dictată de o conștiință luminată.

În inima reînnoită va fi stabilit principiul de a asculta de voința lui Dumnezeu, pentru că există o iubire pentru ceea ce este drept, bun și sfânt. Nu va fi nici o ezitare, nici o sfătuire cu gustul, sau cercetarea confortului, ori acționare pe o anumită cale pentru că alții fac astfel. Fiecare trebuie să trăiască pentru sine. Minteă tuturor celor care sunt reînnoiți prin har va fi un mediu care primește continuu lumină, har și adevăr de sus, și pe care le transmite altora. Lucrarea lor este roditoare. Rodul lor este pentru sfințire și la sfârșit pentru viață veșnică.

Dar foarte puțini cunosc experimental influența sfințitoare a adevărilor pe care le posedă. Ascultarea și devoțiunea lor n-au fost în acord cu lumina și privilegiile lor. Ei n-au simțământul real al obligației care apasă asupra lor de a umbla ca niște copiii ai luminii și nu ca niște copii ai întunericului. Dacă lumina care le-a fost dată acestora ar fi fost dată Sodomei și Gomorei, ei s-ar fi pocăit în sac și cenușă și ar fi scăpat de marea mânie a lui Dumnezeu. La ziua judecății va fi mult mai ușor pentru Sodoma și Gomora decât pentru cei care au fost privilegiați cu lumină și au avut o mare cantitate de muncă, dar n-au profitat de ea. Ei au nesocotit mântuirea cea mare, pe care Dumnezeu, în îndurarea Sa, era binevoitor să le-a acorde. Ei au fost atât de orbiți de Satana, încât s-au crezut, într-adevăr, bogați și de partea lui Dumnezeu, când Martorul Credincios declară că sunt ticăloși, nenorociți, săraci, orbi și goi.

Mărturii, vol. 2

În numărul următor:

SABATUL

www.zguduireaadventismului.ro
contact@zguduireaadventismului.ro